

„Студент“

Сетимо се 1 фебруара 1935

У темеље Потпорног удружења узидана је света студентска жртва — МИРКО СРЗЕНТИЋ

Редакција и администрација
Симина улица број 14
Бр. ченов. рачуна 57.730ЦЕНА
2
дин.Орган стручних, економских
и културних студ. удружења на Београд. Универзитету

„Студент“ вам говори о себи

„СТУДЕНТ“ излази овога пута са великим задовољством пред своје читаоце. Од изласка 9 броја — 11 децембра — па до овога прошло је више од месец дана: а наш лист је полумесечни. Студентска јавност и сви други пријатељи нашег листа имају право да од Редакције затраже објашњење.

Редакциони одбор „Студента“, пошто је на две шире конференције детаљно претресао сва питања која су, веома акутна и у вези са листом, известно је о томе, на пленуму одржаном 16. о. м., управе свих студентских удружења. Формулисана је и низ стварних предлога које је, заједно с извештајем, пленум једногласно усвојио. Сада, ми хоћемо да суштину овог питања изнесемо пред читав студентски покрет, пред свакога студента, јер и од њих, и то у многоме, зависи да ли ће ово моћи, и то што скорије да буде решено онако како то интереси једног студентског листа у Београду захтевају.

Тешкоће са којима „Студент“, кроз ових десет месеци његовог излажења, мора свакодневно да се бори, огромне су. Ту су, с једне стране, тешкоће објективне природе које, по неки пута, (случај са бр. 4 и бр. 8) повлаче низ других тешких последица за лист, а, с друге стране, тешкоће организационе природе, проблеми сарадње, растурања, претплате итд. Ову другу групу тешкоћа Редакциони одбор није успео још да савлада: сам он то ни не може да учини. Али наш студентски покрет, на данашњем ступњу свог развитка довољно је јак и зрео да и ово питање успешно реши.

За то је потребан заједнички напор свију нас. Зато је потребан и интензивнији рад нове Редакције нашег листа. и, нарочито, много више пажње од стране сваког студентског удружења, и од стране свакога појединца у помоћи нашем листу. Ту, на нашим организацијама лежи главна одговорност за решење тешкоћа са којима „Студент“ има да се бори: добром и снажном организацијом сарадње, одржавањем сталног контакта са листом, продајом листа преко удружења, великом акцијом за купљење претплате преко удружења, сталном активносту у свима правцима: тако и једино тако могуће је брзо решити тешкоће „Студента“ и омогућити његово редовно излажење. У томе су смислу и формулисани детаљни закључци пленума А. О. по овоме питању.

Решење овога питања је заједничка одговорност целог нашега покрета, свију нас. Не треба ни једнога тренутка заборавити да смо свој лист, у овим тешким временима захваљујући само заједничким напорима и снази његове подлоге, снази и јединству нашега студентства, поставили на ноге, издавали и одржавали. Не треба заборавити на огромну улогу коју он данас има: постојање „Студента“, потреба његовог постојања, није више питање дискусије. Помоћу нашега листа ми смо успели да дамо већу целовитост свим нашим напорима: успели смо да ликвидирамо читав низ погрешних претстава и клевети убациваних у необавештену јавност против нас и нашег покрета. Успели смо већ, донекле, да остваримо оно што смо у првом броју поставили као један од главних задатака: да покажемо свакоме и свима право лице младе генерације интелектуалаца наше земље и њену стваралачку снагу. И, напосок, унутар нашег студентског покрета, ми сви знамо какав је био значај „Студента“ за постављање и популарисање многих питања, за изградњу оне линије наше студентске политике која је данас линија целог студентства, и која доноси све више плодних резултата, за добро и интересе свих студената, науке и Универзитета.

„Студенту“ у будућности припада још већа улога. Да би је он могао и остварити потребно је савладати тешкоће које га данас коче. Потребно је такмичити се у савлађивању тих тешкоћа. То је дужност сваког удружења и сваког појединца. Потребно је решити сва та питања, повећати тираж, подићи ниво листа, обезбедити му тако редовно излажење. Само тако успећемо да орган нашега покрета, наш једини студентски лист дефинитивно поставимо на ноге, и омогућимо му да, од марта месеца — годишњице излажења — почне да излази редовно, и то не полумесечно већ недељно, и да на тај начин све више буде у стању не само да региструје догађаје већ и да их води.

Остварење овога новог задатка, задатка целокупног студентства, лежи у нашој моћи, ако, јединствено и упорно, онако како смо доказали да знамо, данас, када је питање постављено, сви сложено прегнемо на посао.

Снажан Опште студентски покрет мора да има снажно гласило.

Претплатите се на „СТУДЕНТ“

КРАЈ једне непотребне авантуре

Нашим читаоцима је позната проневера која је прошле године извршена у мензи Удружења југословенских студената. „Студент“ је о томе опширно писао у бр. 6, 7, 8. Исто тако познато им је да је та Менза, која је добијала помоћ од 1 маја 1936 г., отпочела са радом око 1 новембра исте године. Многима је са Општег студентског збома познато да се у тој мензи хранило 10 (и словом: десет) студената; да је тој мензи од Универзитета додељена помоћ у готовом: за шестомесечну кирију (по 2.800 месечно) динара 16.800, као помоћ динара 10.000 — свега динара 26.800. Двадесет шест хиљада и осам стотина динара студентског новца, новца који је потребан сиромашним студентима као насушни хлеб на десет ситих и обесних студената. Не говоре ли ове цифре довољно убедљиво и довољно јасно сваком поштенном човеку: колики су тежак злочин учинили чланови управе мензе Удружења југословенских студената,

Није било тешко, после свега што је у јавност изашло, предвидети крај мензе Удружења југословенских студената. Један месец дана није та менза могла да се одржи. Није било поштена студента, који није са гнушањем читао позив студентима да се хране у тој мензи.

И већ дуже времена не ради та менза. У просторијама још се налази нешто инвентара. Према томе менза мора да плаћа закуп. Студентску јавност интересује ко плаћа закуп за те просторије. Јер Универзитет је престао да плаћа кирију за просторије чим је на јавност изнешена проневера, која је у тој мензи извршена.

Сви поштени студенти — а таквих је, на срећу нас студената, на срећу нашег Универзитета и нашег народа, огромна већина — очекују да ће сад Универзитетске власти испитати рад управе мензе Удружења југословенских студената и утврдити на шта се утрошио новац који је

1 ФЕБРУАР 1935 дан одбране Аутономије универзитета

Данас је велики студентски дан 1 фебруар. Прошло је, дакле већ три године... Три године од оног 1ог фебруара 1935, када је, у јуначкој борби студената нашега Универзитета за одбрану својих другова, за одбрану Аутономије универзитета, и будућности свих студената, пао наш друг и колега, студент права Мирко Срзентић.

Пао је наш Мирко, та светла првофебруарска жртва, жртва за слободу мисли и науке, за права целог студентства. Али његова херојска смрт, и цео незаборавни 1 фебруар остали су трајно забележени у историји Универзитета и студентског покрета: на њима, као на чврстом, неуништеном темељу, сазиране су биле даље акције, борбе и рад, даљи успеси и рашеће општег студентског покрета у току минуле три године.

Данас, само три године после твоје смрти, драги Мирко — одбрањена је аутономија наше школе. Подигнут је, заједничким напорима професора и студената, више но икада, углед нашег Универзитета као жариште слободне и напредне мисли на југоистоку Европе. Побољшан је положај студената, твојих другова, остварени су многи од оних захтева за које си се и ти борио: снижене су таксе и школарине, промењене нестудентске уредбе, и одбрањено тако право синовима широким народних слојева да долазе на Универзитет. Организује се потпорно удружење, пуном паром раде тридесет наших удружења, Универзитет је кошница активности, младости и полетног рада.

А све то, захваљујући оствареном јединству студената у оним данима тешких борби, данима међу којима је 1 фебруар био један од најтежих, али и најзначајнијих. Борбе тога дана и твој млади живот, драги Мирко, нису остале узалудне: од њих полази, на њима се темељи, пут читаве једне генерације у бољу будућност. Мало има још твојих другова из онога доба на Универзитету. Али — нове генерације студената, полетне и храбре, нису тебе заборавиле. Ево већ друге године, 1 фебруара, ДАН ОДБРАНЕ АУТОНОМИЈЕ УНИВЕРЗИТЕТА биће обележен, свечаном комеморацијом Акционог одбора стручних удружења, Сви студенти, јер ти си пао за све нас — одаће тога дана признање теби, драги Мирко, признање теби који си, као и други наши другови пао на једном од фронта слободе и културе. И очеличиће се у успомени на 1 фебруар за будуће подвиге, за будући рад.

Слава Мирку Срзентићу, студентском борцу!

РЕДАКЦИОНИ ОДБОР „СТУДЕНТА“

Изјава г. Д-р Михајла Илића професора Правног факултета

„Студенти се морају бавити и потребама народа и државе...“

Наш сарадник, интервјуишући г. професоре Универзитета, задржао се је у пријатном разговору са г. Др. Михајлом Илићем, који је био љубазан да нам по постављеним питањима одговори са ретком искреношћу и великим познавањем ствари.

На питање шта би могао да нам

тој мензи додељен као помоћ, да ће позвати на одговорност оне који су несавесно упропастили студентску имовину а ако буде требало и предати суду. Они, који су одувек били заклетни непријатељи свих правих опште студентских удружења, они, који се знају вешто служити само камом, они, који су сами себе назвали «националним студентима», сами су својим делима показали колико су морално пали и колико су штетни и опасни за све студенте, за наш Универзитет и за наш народ.

каже о односу студената и њиховог рада у школи и рада ван школе, у јавном животу, г. професор је изјавио:

Нико не спори, нити би са разлогом могао то чинити, да студент пре свега треба да одговори својој основној дужности, на име да стекне што потпуније знање из струке којој се посветио, како би доцније, у животу, био користан и другима и себи. Али ако нико не спори ово, никометреба да спори ни да се дужност студента не ограничава на томе. Сем спремања за испите и стицања стручног знања, он се мора бавити и потребама народа и државе, па макар се бављење тиме кристало политиком, доста омрзнутим именом. Истина, многи тврде, да би студент требао да затвори очи пред овим питањима, и ваљши ушн кад се говори о њима. Али ти, који тако мисле, понајчешће припадају онима који желе да не само студент

(Наставак на 5-тој страни)

Из наших Удружења

Удружење студената славистике ради

У првој половини месеца децембра одржана је XII редовна годишња скупштина Студентског удружења за српскохрватски језик и југословенску књижевност, на којој је, поред осталог, решено и то да се Удружење отсала зове краћим, практичнијим и ширим називом **Удружење студената славистике**. На тај је начин основа, на којој Удружење почива, знатно проширена и студентима славистике дата могућност да се, преко своје стручне организације, активно интересују за књижевност и науку о језику свих словенских народа. То је бесумње и потребно и корисно. Сем тога, проширењем платформе једнога већ постојећег и признатог стручног удружења забавиће се доцније евентуално стварање нових стручних друштава, па је одлука о промени имена и с те стране значајна, поготову кад се узме у обзир сав што га Универзитетске власти заузимају према оснивању нових удружења. На скупштини је за школ. год. 1937-38 изабрана управа удружења која је састављена највећим делом од млађих активних људи на челу са колегом Браниславом Ђирлићем.

Одмах по примитку дужности Управа се дала на посао око спровођења у живот програма на ком је била изабрана. Питању табана обрађена је највећа пажња, тако да се први стручни табаци Удружења налазе већ у литографисању.

Сем тога, учињене су све припреме за покретање једнога стручног књижевно-научног билтена Удружења, који би излазио једанпут месечно на 20—25 страна с тим да се доцније евентуално претвори у часопис. Билтен ће се звати „Рад“ и његов први број изићи ће 20 јануара са прилозима г.г. професора и студената. Како покретање овог билтена претставља у новије време један од првих покушаја за оснивање стручне студентске штампе, његова се појава очекује с разумљивим интересом.

У другој половини овог месеца Удружење ће на Универзитету одржати вече Ђуре Јакшића. У плану су такође и стручна предавања г.г. професора и других стручњака који би Удружење приређивало у једној мањој сали Филозофског факултета. Члански састанци са стручним програмом одржаће се редовно сваке суботе.

Тако... Удружење студената славистике ради и у њему струји један лив и интензиван студентски живот. За сву ту плодну активност има се много захвалити факту да је оно једно од ретких Удружења које има своје просторије у којима је смештена и богата друштвена библиотека. Без тих просторија сав рад Удружења био би укочен и његов живот

потпуно парализован. У толико теже пада захтев г.г. професора историје, који је изгледа примљен и у Савету Филозофског факултета, да просторије овога Удружења буду уступљене њима за неке њихове потребе. Тај је захтев код студената

славистике наишло на разумљиво негодовање. И не само слависти него и сви остали студенти Београдског Универзитета очекују да ће Универзитетски сенат као крајња надлежна институција ово важно питање решити како најбоље одговара потребама Универзитета и правилног напретка овога једног од најстаријих и најактивнијих студентских удружења.

Централни одбор филозофског факултета

Централни одбор струч. студ. удруж. на филозофском факултету постоји тек годину дана. Основан је иницијативом чланова стручних удружења, јер се показала неопходна потреба за једним централним телом које би координирало рад малих удружења на Филозофском факултету. За време свог кратког рада Централни одбор је дошао до врло повољних резултата. Он је покренуо читав низ питања од којих су већ до сада нека решена у корист студената, тако нпр. питање уредбе и мартовског рока.

Централни одбор пружа најлепши пример како се са малом средстава може доћи до корисних резултата; тако новач који је добио Одбор са „Бруцошког вечера“ употребљив је за набавку две машине за умножавање и писање. Овим са-

мима биће омогућено свима групама на факултету да самостално штампају табаке, брже, лакше, и јефтиније. Овако нешто не би било могуће урадити ниједном удружењу посебно. Остали рад Централног одбора поклада се са општом линијом Студентског покрета, а то је стручно и културно подизање студената, самопомагање, организовање, сарадња са г.г. професорима по свима питањима итд. Одбор најбудније пази на рад стручних удружења, потстичући их на рад и усредсређујући све акције ка једном заједничком циљу: олакшање студија, подизање стручнога култур. нивоа. Одбор има пред собом још много проблема које ће током године истрајно решавати за општу корист студената филозофије.

Са скупштине Студентског летовалишног савеза

Извештај о раду Лет. Савеза за последње две године

Једно од највећих удружења на нашем Универзитету — Студентски летовалишни Савез, који је прошле године бројио 1500 чланова, одржао је своју скупштину у присуству Универзитетског изасланика и великог броја студената — чланова Савеза. Овако велико интересовање за рад С. Л. С. разумљиво је, јер Савез лета руководи радом у три чиста Студентске колоније, где се омогућава многим сиромашним студентима бесплатан боравак. Извештај Управног одбора био је веома обилан, јер је говорио и о раду управе за претпрошлу годину, када Савез, услед закашњења није могао одржати редовну скупштину. Говорећи уопште о раду Савеза, председник Управног Одбора, наглашава напоре чланова управе за што успешнији рад и тешкоће на које се у том раду налазило. Рад Савеза, према извештају секретара огледао се је највише у рекламирању колонија С. Л. С. и у уписивању чланова, којима је Савез пружао

повлашћену војзњу. Константовало се да је број чланова у овој години опао, услед рада Академске Секције Фелијалног Савеза. Те како многи необавештени студенти нису знали за С. Л. С. уписивали се у Ф. С. Учињени су покушаји да С. Л. С. прошири свој рад на Суботички и Скопски Факултет, али се у томе наишло на извесне тешкоће. Као једна од највећих тешкоћа спомиње се питање слања надзорног наставника у колонијама. Дешавало се да се ради тога доводило у питање одржавање колонија уопште. По том питању учињени су извесни предлози.

О животу и раду у колонијама у Макарској, Петровцу и Делићима, поједини шефови истих колонија давали су извештаје са статистичким подацима о приходима и расходима, као и о бројном чланству колонијама. Запажено је да је рад по колонијама био веома плодан и да у ствари предлаже пројекат оног општег културног рада, који се преко целе године осећа на нашем Универзитету. Свака колонија имала је своју спортску, хозску и културну секцију. Даване су, где су прилике дозвољавале, и поједине приредбе за грађанство, што је довело до веома блиских и пријатељских веза између студената и мештана.

У дискусији после избора нове управе је узело учешћа већи број чланова, који су хтели да својим сугестијама омогуће успешнији рад новој управи. Нагласила се жеља да и С. Л. С. по примеру осталих наших стручних и културних удружења сазива своје друштвене састанке како би управа могла проширити сарадњу са члановима Савеза. Живо интересовање изазвали су предлози већег броја Повардараца да се оснује колонија на Охриду. Исто тако било је покренуто питање подизања дома у једној од колонија где зато има најнише могућности. То су задаци пред којима се налази нова управа. Ако буде више

Једно нужно обавештење

К. А. Б.-а

Једно од најпознатијих и по својој културној дјелатности најактивније студентско удружење у Босни је клуб Академичара Бања-Луке. Главни задатак Клуба академичара био је и остао искључиво заштита студентских интереса и културно-просветно подизање свога краја. На говорници Каб-а појављивали су се најпризнатији научни ауторитети, најпознатији јавни радници. Грађанство је одмах у почетку са симпатијама пратило рад овог младог удружења, помагало га прилозима, посјећивало све приредбе. — Каб је за кратко гријеме постао центар културног живота у Бањој Луци. Прикупио је у удружење највећи дио студентске омладине. Сви поштени и бријелни студенти свјесни улоге интелегенције у друштвеном животу активно су учествовали у раду на оживљавању друштвеног живота, на окуљању омладине, на подржавању сваке акције која је помагала народ нашег краја. Било би опширно када би се говорило о свим акцијама појединачно. Важно је то да је Каб успео да успостави најтјешњу сарадњу са осталим клубовима у унутрашњости, да је одиграо значајну улогу у развијању нашег друштвеног живота, да је наишао на најније разумјевање сваког поштеог пријатеља културе и напретка и да је ради свог плодног конструктивног рада признат за секцију Коларчевог народног универзитета.

Данас су се прилике унеколико измјениле. У нашем овдашњем јавном животу појавили су се у последњој години дана за нашу средину још непознати методи борбе против свих културних настојања и културних организација. Покренута је једна бјесомучна, антикултурна кампања која је узела на нишан у првом реду нашу неполитичку, сталешку и културну студентску организацију. Услјед тих неоправданих напада неколицине омладинаца створена је код нас једна изузетно тешка ситуација, која сваког правог пријатеља културе забрињује. Подржавани невидљивим нитима, фаворизирани под именом „националних“ академичара, они свим расположивим средствима износе лажи и клевете против нашег удружења. Морал те деструктивне борбе не личи се више од морала проданих плаћеника, а читав њихов састав је бескичмена маса, без одређеног ци-

воље и иницијативе верујемо да ће С. Л. С. моћи да се на идущој годишњој скупштини лојави са већим билансом успеха. Али не треба забравити да за остварење тих задатака није лак посао, нити у могућности саме управе Савеза. Треба се надати да ће се ако управа покрене питање подизања каквог дома, ангажовати не само све студентске организације већ и пријатеље студентске омладине као и саме Универзитетске власти.

жа, која анатемисе све што је позитивно и конструктивно у нашој средини и која у име „националног“ врши најнерароднију, најнекултурнију разорну акцију у нашем крају. Сва њихова активност сведена је на приређивање безглавих парада на којим дају одушка свом букачком инстинкту и на писање неписмених и некултурних летака у којима нападају наш клуб. Пројецирајући све најгоре особине које их карактеришу на нас, настоје да створе забуну и нерасположење према нашем клубу у грађанству.

Њихов циљ је да изношењем неистина и клевета придобију јавно мњење за укидање нашег удружења које је створено као плод нашег вишегодишњег рада, које је несобично и потпуно независно остало искључиво у служби наших сталешких интереса и културно-просветног подизања свога краја.

Данас је у питању опстанак једне бројно најјаче организације у Босни која је својим сталешким и културно-просветним радом у једном од културно најзаосталијим крајева оне државе доказала да је омладина одана свом народу, свјесна својих задатака и дужности како према себи тако и према народу којем пада.

Немамо могућности да изнесемо повадину ове антикултурне кампање али начин и карактер њеног вођења потсећа на оне који данас на свим секторима студентске активности пружају своје одвратне пишке и настоје да својим рушилачким радом унесу раздор у наше редове.

Ми чинимо данас све да упознамо нашу јавност са моралом те непоштене руље, са њиховим циљевима, да демаскирамо све оно што је проузрочило њихово настајање и рад. Потребно је да очувамо наше удружење и тражимо подршку свих студентских организација које су свјесне нашег задатка и упозате са нашим плодним радом. Настојаћемо да и даље докажемо непоколебљиву приврженост култури и слободарском духу који је увијек живио и који и данас живи у истинској омладини овог краја.

Купујте «СТУДЕНТ» од ваших

удружења
Претплатите се на «СТУДЕНТ» преко вашег удружења

Ако желите да Ваш лист излази редовно-претплатите се!

Студенти и студенткиње,

Храните се у Војвођанској академској трпези где ћете поред најздравље, најснажније и најхигијенскије хране наћи и најпријатнију другарску атмосферу.

Трпеза располаже

са разним секцијама као што су музичка, шаховска, фудбалска итд.

Претплата износи месечно ручак и вечера 333 динара.

Просторије трпезе налазе се на најзгоднијем, и свима факултетима, најпогоднијем месту у Краља Милана бр. 25/II

Студенти

Ако хоћете обилну и здраву храну и чисте просторије уз солидну цену

за медицонаре са тестом 310 дин.
без теста 290 дин.
за остале студенте 330 дин. и 300 дин.

онда се храните у Мензи Удружења јудословенских медицонара
Гарашанинова 18

Умро је велики књижевник, културни радник и пријатељ студената Бранислав Нушић

Цела данашњица личи на раскрсницу на којој се страховитим оруђем бију о превласт два света од којих један неминовно умире а други се рађа. Бескрајни немир потреса појединце, класе, стаље; крвави демон витла безумно над замореним главама носилаца данашње културе Ми који представљамо окрваљену прошлост, изумиремо; на овима је што нас чисте душе и набрана чела следе, да

будућност истргну из заглашене хуке крвопролића и вековнога хаоса, да би човечанство своју свест винило ка другим акцијама за којима пригушено вапије многа пробужена свест; на њима је да нас ослободу крволочног атакизма, да бисмо добили најзад обличје човечанских бића којима је у крајњем реду ствари и намењено вођство човечанства.

БРАНИСЛАВ НУШИЋ

Студенти на сахрани Бранислава Нушића

На вест о смрти нашег великог књижевника, културног радника и пријатеља омладине бранислава Нушића, одбор културних студентских удружења, сазвао је одмах ванредну седницу којој је присуствовао велики број делегата свих удружења београдског универзитета. На тој седници решено је да студенти узму учешћа при сахрани онога који је толико пута дао доказа да је велики пријатељ студената. Предузето је све да то учешће оуде онако како је то велики покојник збиља и заслужи.

Студенти нашега универзитета могу бити поносни да су се своме пријатељу збиља достојно својим учешћем одужили. Венац, почасна стража над одром коју су студенти држали од 4-10 увече, и пре свега, 500 студената на пратњи довољан су доказ колико је Бранислав Нушић био омиљен код студентске омладине. Речи, које је, у име студената, кол. Милош Минић изговорио само су то допуниле и ојаснале због чега студентска омладина жали што је из наше средине нестало један овакав човек.

Са балкона. Старог универзитета, уз присуство огромне масе света, међу којима су нарочито били запажени студенти, кол. Милош Минић, у име студентске омладине упутио је последњи поздрав мртвине Браниславу Нушићу:

Тужни зборе,

Ми студенти и сва омладина наше земље, дубоко смо потресени смрћу Бранислава Нушића, књижевника и академика, поборника слободе и културе и у првом реду човека, који разуме људе и који их воли. Велика је и искрена наша жалост за Браниславом Нушићем, родољубом, правим родољубом, мислиоцем, културним радником, за човеком који се од почетка до краја свога јавнога рада а нарочито у последњим данима свога живота — као да је знао колико је потребан ствари напретка и културе — живо интересовао и до самртнога часа борио за све оно што је народно и културно, за све оно што служи напретку, цивилизацији. Суз-

них очију растајемо се, ми студенти, са нашим пријатељем и учитељем Нушићем, растајемо се пред овом школом која је одувек била и данас остала жариште културе луча културне борбе за слободу мисли, за слободу научног стварања. И наша жалост је израз неизмерне љубави, коју наш народ — чији смо ми верни синови — гаји према свему што је поштено и слободарско, према свему што је народно и опште људско.

Под условима све тежих, све мрачнијих, све опаснијих видика пред којима се налази човечанство, све оно што је производ слободе духа, све што је људско — а дело Бранислава Нушића то недвосмислено јесте — добија у овим тренуцима изванредно велики значај. Ради се данас у одорани културе уопште, о одбрани културе као манифестације напретка, који је у своме развоју постигло људство. Ради се о томе да пред насртајима сила ропства и мрака, пред офанзивом на тековине културе, непоклеке и непосрне, слободарска и човекољубива, напредна и стваралачка људска мисао. Ради се о томе да се поврати или очува достојанство човека, ради се о томе да се одбрани цивилизација столећа. За културу или противу ње — трећега нема! То је раскрсница пред којом се данас налази људски род.

Одлучно је пред раскрсницом нашега времена Нушић изабрао пут. То је био пут културе. То је био пут борбе за цивилизацију за слободу стварања. И не само значајем свога уметничког дела, него и поштењем своје напредне речи Нушић је нарочито у току задњих година био наша највећа жива културна вредност. Над одром Нушића, човека и књижевника културног борца и верног сина народа, над одром пацифисте и непоколебљивог поборника људскога братства, слободе и напретка, ми, интелектуална омладина, осећамо Нушићеву смрт као свој ненакнадив губитак. И ако омладинац прошлога века, Нушић је био велики и искрени пријатељ омладине нашега времена. Разумео је Нушић наше невоље и наше болове осећао је нашу хтења, познавао је наше идеале, Нушић је био пријатељ омладине. Нушић нас је познавао. Зато нас је волео. И ми се заветујемо

да ћемо успомену на Нушића чувати као неискрени извор наших снага да на бранику културе истрајемо до краја.

Нушић, најплоднији књижевник стваралац, Нушић, одлучан борац за културу — Нушић, пријатељ младог полетног нараштаја, живи и живеће!

Живи и живеће Нушић као симбол и путоказ, као пример поштењег и одлучног става!

И никада неће умрети Нушић, — Нушић — уметник, борац и човек! СЛАВА БРАНИСЛАВУ НУШИЋУ!

★

Око сваког светлог гроба Прикупљ'о се живот нови, Наследници света жара, Купили се соколови, Пијућ' душом светле зраке. — Јест, тако је, браћо драга, Ти гробови нису раке Већ колевке нових снага!

Јован Јовановић Змај

Умро је Бранислав Ђ. Нушић, велики српски књижевник. Клонула је једна велика рука, која је дуго носила буктињу слободе, која је новим демократским народним снагама додала ватру догласницу, што ју је примила преко руку светлог реда: Стерије, Милована Глишића, Радоја Домановића... Пао је еминентни претставник српског духа, Духа Српства, који се увек крецао у варнице у непомирљивој борби за народ, за слободу и културу; пао је један од највиших претставника српског духа, у данима када је био највише потребан томе духу; оставио је народ у тренутку када је био најближи народу...

Био је претставник најбољих традиција српског реализма, реализма што се родио у ватри политичке и културне борбе Светозара Марковића. Био је песник епопеја народних мука и понижења, био је саркастични непријатељ народних непријатеља. Својим слободним, народним пером борио се против тамнице културе, ишао је у тамницу за слободу својега пера. Био је народни књижевник, како га је замишљао Светозар Марковић: »Оне личности у народу, које су дубље и снажније осетиле све патње што тиште цео народ, и које су cadre да искажу та осећања у вештачкој форми — то су прави песници; то су пробужени делови народа — то је народна свест о себи самом и својим патњама«.

Био је пробужени део свога народа, народна свест о себи самом, о својим правима, о својој снази, о својим пријатељима и непријатељима, о својем путу и сметњама који стоје на томе путу, о свом поносу и срамотама и ситничарствима одрођених делова народа, због којих трпи напредак и углед народа. Волио је јуначне и поштене људе, раднике и ствараоце; мрзео је и шибао канџијама своје сатире назадњаство, глупост, мрак, учмалост, бруталност и тривијалност своје средине, карикатуру европских вредности и невредности, шпекуланте, трговце мртвм душама и начелима, »подлеце« (како је говорио Љубен Каравелов), »богате ђускије«, »грозне фаризеје«, »продане душе«, »надувену

бирокрацију«, »свирепу према малима, подлу пред великима«. Неуморно је радио свој посао, који је, великим делом, био део народних напора за бољим животом. Ту светлу везу, која га је чинила млађим и животнијим од многих послератних младунаца који су окренули леђа народу, он никад није скривао. »Књижевници и уметници, крчећи пут својим изражајима, упућени су да буду сарадници оних покрета који се боре за широка права народа и за пространу слободу оез које би та права била илузорна«. То је један од последњих завета, што их је Нушић оставио новим књижевницима и уметницима, то је објашњење властитога става према народу и култури.

Руководећи се реализмом као уметничким методом он је, често и не слутећи то, разоткривао друштвене односе, узроке и последице, истине и лажи, праве вредности друштвених норми и светиња, праве последице односа рада и народа, силе и ситника. Ближио се животу народа, осећао је његове слутње и бојазни; на узљубљеном броду данашњице није био пијани и поспани путник, који се судара са два узобибана зида, него је био један од оних који се пењу на палубу, гледају опасност, ослушкују опасност, дају сигнале и дела. »Борба против рата то је борба за одржање човечанства на путу напретка; у тој борби омладини је место у првим редовима. Љубав међу народима и пацифизам, интегрални пацифизам, само не по цену негирања свога народа, имала би бити заједничка задача књижевности и омладине«. То је порука књижевника који је био пробужени део свога народа, то су речи оца који је у рату изгубио јединца сина.

»Данашња реакција у Европи је само повремено помрачење, али у толико грубље што се после толико векова просвећености враћа њеним најдавніјим облицима«. — То су речи књижевника који је страшно мрзео све ругобе живота, књижевника који је ватрено веровао у напредак човечанства. »Кроз пуних седам стотина година, ми нисмо успели да књижевност, као највиша духовна појава, добије у нас оно место које јој припада и да се књижевник као стваралац постави бар један корак испред многобројних рушилаца културе којима обилује наше друштво... Млада култура као и млада биљка за свој развитац и процват тражи атмосферу зрачнију, но што је ова коју јој наше поднебље нуди. Под нашим, тако често мутним поднебљем, млада се биљка не може да развије у стабло, ни да да пуну цваст, као што ни духовно стваралаштво не може доћи до потпунога изражаја, те стога многа реч остаје недоречна, многа мисао можда неисказана, многи ток пресушује на самоме извору своје...« — То су речи човека који је видео истину, који је страшно желео победу истине и њено дивно оваплоћење у уметности. То је један светао

пут од оних првих, усамљених, заједљивих, отровних стихова о заборављеним јунацима и слављеним бабама, стихови који су потврђени месецима пожаревачких напора, до »Покојника« и беседе на оснивачкој скупштини Удружења научника, уметника и писаца (удружења које има за циљ оорозу за бољи живот културних радника и слободу научног и уметничког стварања), беседе чије су речи биле дирљиво потврђене тешким напорима болесног и исцрпеног књижевника. То је један пут који неће завејати никакав песак, пут од затвора до погребна који неким детаљима потсећа на последње часове Л. Толстоја.

Волио је народ; својим уметничким делом то је доказао. Волио је народну будућност; својом љубављу за омладину то је доказао. Својим исмејавањем порицао је право на живот у народу, омладини која се одредила од народа. Како је знао да тумачи наше презирање и мржњу на све оне пропале лажне докторе, картације, развратнике, подводачије својих мајки и сестара, трговце љубављу и животињама! Како је знао да нас охрабри својом бригом за омладину у предвечерју рата, својим саветима, заветима и делима! Како нас је био обрадовао својим обећаним чланком (који ето нисмо дочекали) за омладински календар (који ето он није дочекао)!

У губитцима и победама живимо, ето, уз срце народа и чујемо, чујемо сваки његов куцањ. И чујемо оне што су, јуче и данас, чули сваки куцањ срца народа. Чујемо сва та срца која куцају и која су куцала, чујемо Змаја који је чуо народ, његову земљу и његове гробове.

»И вама је, јави, пао Степоноша дичног стега. — Ал је син'о гробак нови. — Ви стојите око њега«

Приликом смрти нашег великог културног радника и пријатеља омладине, Студенти београдског универзитета и Београдски омладински мировни одбор упутили су породици поч. Нушића следеће изјаве саучешћа:

Поштованој госпођи Нушић,
Дубоко ганути смрћу Вашега врлога супруга, ми Вам, поштована госпођо, изражавамо осећања свог искреног саучешћа у тренуцима у којима целокупна јавност жали губитак еминентне културне снаге нашег народа. Над одром Бранислава Нушића ми оплакујемо снажну личност наше уметности, искреног поборника слободе стварања, пријатеља младог нараштаја.

СТУДЕНТИ

БЕОГРАДСКОГ УНИВЕРЗИТЕТА

Поштованој госпођи Нушић,
дубоко дирнути смрћу Вашег врлог супруга, великог књижевника и човека, одлучног браниоца културе и човекољубивих стремљења, а тиме и Мира, ми Вам, у име нашега Одбора, са којим је велики покојник, као члан нашега покровитељског одбора и сарађивао, изражавамо наше дубоко саучешће.
БЕОГРАДСКИ
ОМЛАДИНСКИ МИРОВНИ ОДБОР

Изјава г. д-р Михајла Илића (Наставак са прве стране)

„гледа своја посла“, како се то обично каже, него да исто тако „гледа своја посла“ и професор, и учитељ, и лекар, и свештеник, и радник, и трговац, и занатлија па и сељак, — једном речи сви од реда. Та њихова жеља ако није оправдана, бар је сасвим разумљива: пошто би сви тако гледали своја посла, њима би остало да се старају о општем послу који би тако постао њихов посао. Резултати остварења оваквог схватања ако се већ не виде, није тешко да се замисле.

Само да се разумемо. Ја не препоручујем омладини да се бави уском и ситном дневном политиком. Говорећи са вама о овој ствари, мени су у памети дани када су у нашој омладини ницали или у њој стидљиво своје главне поборнике идејни политички и социјални покрети. Природно, у колико је наше друштво расло и напредовало, у толико се и ово тежиште из омладине померало на другу страну, — у политичке странке које је народ слободно организовао, у јавно мишљење које се слободно изражавало и, да не ређамо даље, у скупштину која је давала и обарала владе. Али друштво не иде увек напред него се, најалост, враћа и назад. И онда, природно, у таквим околностима опет наступа померање тежишта и омладини поново припада улога коју је и раније играла. Да би ову улогу испунила, — себи на част, земљи на корист, — она мора, у овим стварима као и у другим, што боље испитати и што тачније утврдити где је истина. Кад с тим буде начисто, она истину има одвести победи — снагом разлога на којима се она заснива и јачином одушевљења које она изазива.

О студентској штампи

У вези са горе изложеним замонали смо г. професора да нам нешто каже и о нашој штампи, коју претставља наш једини студентски лист „Студент“. Предусретљив као и увек рекао нам је:

По себи се разуме да омладини, која жели не само да слуша и гледа него и да говори, — њена сопствена штампа може послужити као успешно средство рада. При томе би требало особиту пажњу обратити верно обавештавању о догађајима за које је нераздвојно везана судбина наше земље — ствар иначе сасвим природна, али коју је, ето, данас нужно нарочито наглашавати. То би био први, непосредни задатак, коме би следовали даљи и виши, али који ипак не би био мање значајан од њих. Јер, не треба се парати, ништа боље од истине није у стању растерати сумрак који се шири код нас и око нас.

Ја верујем, завршио је г. професор, да се потпуно смажемо да за сада не би требало шта више рећи, уосталом, ја вам стојим на располагању.

Напустили смо г. др. Илића — необично задовољни и дирнути његовом предусретљивошћу — и на улици, путем ка редакцији размишљасмо о речима г. професора и с надом, коју нам је он улио, створили смо илузију једног бољег друштва — које неће бити обавијено тамом и сумраком, кроз који смо се ми истину пробијали. М. Ј.

РЕВИЗОРИМА И ПРЕТПЛАТНИЦИМА

Умољавају се ревизори да у што краћем року изврше обрачун старих бројева, у противном редакција ће бити принуђена да им обустави слање листа!

Исто тако моле се претплатници да обнове претплату на лист како им се не би слање листа морало обуставити!

На чековима назначити да ли ли је претплатник нови или стари.

Наши професори су се изјаснили за чување угледа нашег Универзитета и за стварање бољих услова живота својих ученика

Прошлог месеца Удружење универзитетских наставника одржало је своју скупштину. О тој скупштини ми на жалост знамо толико колико смо у новинама могли прочитати, па ипак, и то је било довољно да побуди наше интересовање и да нас истински обрадује, јер видимо да наши професори, не више само у својству Универзитетских власти и не више само као појединци, већ ето и преко свог удружења, хоће да се боре за слободу науке, за углед наше највише просветне установе и за стварање бољих услова, данас, и поред свих успеха, још увек тешког студентског живота.

Правилно оцењујући ситуацију у којој се данас налази наш Универзитет и уочавајући опасности које му прете, г. др. Васиљ Пововић одредио је и смернице будућег рада удружења универзитетских наставника:

„Нема, господе, оног старог поштовања и уважавања према Универзитету и његовим професорима. Да бисмо вратили стару веру и да бисмо показали да су сви напади неправедни, треба да прикупимо материјал у једној брошури преко нашег Удружења да покажемо целокупној јавности да смо ми у праву, а не они који нас нападају. Нашој јавности треба што више напомињати да је општа потреба да се врати онај стари углед Универзитета, да се сузбију сви они злонамерни гласови који се шире у њој. Јер, циљ нашег Удружења је да се бори

не само за слободу и напредак науке него и за углед наше највише просветне установе, Универзитета...“

„Има још једно питање коме наше Удружење треба да посвети највећу пажњу, а то је студентско питање. Треба свим силама да се боримо да омогућимо нашим студентима што бољи и удобнији живот, што лакше и удобније школовање...“

„Да се све то постигне, мислим да би било најбоље да се под окриљем управе нашег удружења образује један нарочити одбор који би се бавио искључиво овим најактуелнијим питањима: враћањем старог угледа, уважавања и поштовања Универзитету и његовим наставницима и побољшању услова за живот и рад наших студената.“

Борећи се за Аутономију универзитета и развијајући интензиван културни живот, ми бранимо и дигнемо углед нашег Универзитета, а радећи кроз наша стручна и економска удружења за остварење студентских и економских захтева, ми радимо на бољим условима школовања. Ми смо у том циљу сарађивали са професорима и Универзитетским властима. Резултати тога нашег рада и сарадње наше са професорима већ су видни и знатни. Ми смо зато спремни да ступимо и у сарадњу са Удружењем универзитетских наставника, да бисмо на тај начин ефикасније радили за одбрану Аутономије универзитета, за независност, слободу и напредак културе.

Поздрављамо нашег професора Г. ЖИВОЈИНА ПЕРИЋА

Навршавајући седамдесет година живота посвећеног науци, наш професор господин Живојин Перић одлази са Универзитета. Његово огромно научно дело служи на част не само њему већ и Универзитету чији је професор био, оно обогаћује науку којој се посветио, оно за нас претставља живи извор знања. У моменту кад г. Живојин Перић одлази ми не можемо у нашим ступцима говорити о његовом обимном и многоструком научном раду, из разних области друштвених наука, ми можемо само да му се захвалимо на великом делу које нам оставља, на ономе чему нас је учио својом преданошћу и љубављу према науци и слободном научном раду.

Као велики научник г. Живојин Перић је знао да оцени велики значај Универзитета, он је као професор бранио његов углед, он је правилно оценио улогу студената у развоју Универзитета и науке уопште; он је зато и био велики пријатељ студената. У тешким и судбоносним данима априла 1936 г., иступајући испред професора Правног факултета г. Живојин Перић је бранио углед ове највише научне установе, великом снагом свог научног ауторитета он је тих дана бранио угрожене универзитетске слободе. У том великом и досад најзначајнијем студентском покрету г. Живојин Перић је стао на страну студената.

У моменту кад г. Живојин Перић одлази са Универзитета ми га поздрављамо, обећавајући му да ћемо преданим радом унапредити науку којој смо се посветили, да ћемо науку у интересу народа примењивати и да ћемо је бранити од свих насртаја.

Још један резултат сарадње професора и студената

Г. г. професори Медицинског факултета у Београду примили су предлоге студената Медицинске за измену Уредбе о Медицинским факултетима и израдили нов пројект Уредбе. Овај пројект Уредбе потпуно задовољава студенте медицине. Савет Медицинског факултета у Београду предложио је ову Уредбу Медицинским факултетима у Загребу и Љубљани и од њих добио позитиван одговор. Очекујемо да ће овај пројект Уредбе проћи кроз Универзитетске Сенате у Београду, Загребу и Љубљани без икаквих сметњи и задржавања.

Управа Академског позоришта позива студенте који су вољни да глуме, да дођу у просторије Академског позоришта у сутерену Нове зграде Универзитета у четвртак 8 фебруара 8 часа по подне.

Опомињу се студ. удружења да у смислу одлуке пленума студ. удружења изабере поверенике за лист који се имају неодложно јавити дакцији на дан 5-11 у 4 часа по подне, ради важног договора.

ДУЖНИЦИМА СТУДЕНТСКЕ ЗАДРУГЕ „САМОПОМОЋ“

Више од стотину сиромашних студената, који су разносили млеко Студентске задруге „Самопомоћ“ београдским грађанима, зарађујући тако за живот, остали су дужни, неисплативши задруги своје примљено и разнешено млеко, преко две стотине хиљада динара. Многи од ових задруги су већ студије и запослили се у државној или приватној служби. Управа задруге „Самопомоћ“ одлучила је да све своје дужнике преда Универзитету, који ће судским путем или ерететвима своје власти реализовати потраживања задруге према свима њеним дужницима у корист задруге.

Овим обавештавамо све дужнике задруге „Самопомоћ“ да на време регулишу своја потраживања према задруги да не би били изложени судском гоњењу или другим непријатностима.

Управа задруге нарочито скреће пажњу дужницима задруге, редовним студентима да неће моћи уписати идући летњи семестар, ако до почетка уписа не буду регулисали отплативање свога дуга према задруги.

ЛИСТА ДЕЛЕГАТА за Потпорно удружење

МЕДИЦИНСКИ ФАКУЛТЕТ

Делегати:

1. Радомир Герић, 2. Радомир Булаковић, 3. Осман Карабеговић, 4. Војин Берковић, 5. Вера Шпољар, 6. Павле Геренчевић, 7. Ото Весел, 8. Чедомир Бјеладиновић, 9. Емил Кошута, 10. Милојка Арскић, 11. Димитрије Мијовић, 12. Алфред Ржехак, 13. Чедомир Вуксановић, 14. Јован Панић, 15. Радомир Бошковић, 16. Станислав Мартиновић.

ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ

Делегати

1. Протић Добривоје, 2. Капелан Богдан, 3. Бурчевић Рифат, 4. Матић Милован, 5. Стефановић Драшко, 6. Петковић Ратомир, 7. Вулетић Борислав, 8. Дошен Илија, 9. Минић Милош, 10. Јанићијевић Милија, 11. Ђурић Момчило, 12. Вуковић Милева, 13. Малетин Павле, 14. Петровић Момчило, 15. Бранков Дејан, 16. Марјановић Милорад, 17. Перовић Пуниша, 18. Леђенац Миленко, 19. Прелић Милан, 20. Вуковић Анђелко, 21. Николић Драгослав, 22. Ђурић Милинко, 23. Ранков Александар, 24. Тупањанин Иванка, 25. Церих Сима, 26. Ромић Боровоје, 27. Рибар Иво, 28. Златарић Станко, 29. Попара Мирослав, 30. Релић Петар, 31. Умеровић Есад, 32. Крзић Енвер, 33. Радовановић Ђорђе, 34. Пенџуровић Страшмир, 35. Стојановић Радомир, 36. Вељковић Ратибор, 37. Станић Ђорђе, 38. Бајец Фрањо, 39. Мустафовић Шаиб, 40. Хубачек Ото, 41. Трњанчев Боро, 42. Митровић Велибор, 43. Давичо Мирко, 44. Косовац Младен, 45. Балножан Милош, 46. Зечевић Богољуб, 47. Коцић Боровоје, 48. Ракочевић Јагош, 49. Вујковић Слободан, 50. Доброш Сокол, 51. Срдић Дражен, 52. Поповић Мирко, 53. Милосављевић Милан, 54. Радован Михајло, 55. Милосављевић Ратко, 56. Дунђерски Петар, 57. Новаковић Грујо, 58. Јуринец Роман, 59. Тодоровић Радомир, 60. Радовановић Ратомир, 61. Протић Исидор, 62. Величковић Боровоје, 63. Тодоровић Алекса, 64. Мојковић Миодраг, 65. Ратковић Витослава, 66. Миленковић Надежда, 67. Митић Миодраг, 68. Јоцић Ђорђе.

ТЕОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

Носилац листе колега Живојин Мунић.

ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ

1. Носилац листе: Бранислав Ђирлић, 2. Јанковић Милка, 3. Манце Давор, 4. Драшкић Дрина, 5. Дајовић Војин, 6. Гавриловић Вукосава, 7. Коларић Миодраг, 8. Булајић Вукашин, 9. Баковић Вера, 10. Јовичић Милош, 11. Печић Момчило, 12. Ербез Илија, 13. Међедовић Шукрија, 14. Хумо Авдо, 15. Радовић Радован, 16. Трипковић Даница, 17. Фијаменго Анте,

18. Милекић Божана, 19. Блажић Загорка, 20. Влатковић Љубица, 21. Бркић Светозар.

ВЕТЕРИНАРСКИ ФАКУЛТЕТ

Делегати:

1. Филиповић Ифет, 2. Јутвајн Карло, 3. Јефтић Бранислав. Заменици: 1. Џековић Анђел, 2. Стојановић Добривоје.

ПОЉОПРИВРЕДНО-ШУМАРСКИ ФАКУЛТЕТ

1. Јоцић Миладин, 2. Папић Слободан, 3. Јајић Ратимир, 4. Поштић Радиша, 5. Крушчић Љубомир, 6. Петар Јалатовић, 7. Ђојић Бурковић, 8. Ивковић Радмила, 9. Пенезић Слободан, 10. Ђогавац Драгослав, 11. Жељина Сокола, 12. Хузбашкић Абдулах, 13. Лоцић Хусејин, 14. Јуњак Отон, 15.

ТЕХНИЧКИ ФАКУЛТЕТ

1. Плавкић Петар, 2. Диздар Ђојно, 3. Деретић Војислав, 4. Викторовић А. Јован, 5. Минић Оливер, 6. Минић Војислав, 7. Вељковић С. Љубомир, 8. Королија Владимир, 9. Николић Војин, 10. Поповић Вујадин, 11. Оклобџија Ђојко, 12. Радовановић Владимир, 13. Мистић Софија, 14. Ивковић Миодраг, 15. Пејатовић Мирко, 16. Жикић Славко, 17. Леви Исак, 18. Антонијевић Драгослав.

Избори за Потпорни фонд одржаће се 4 фебруара

Правилно схватајући важност Потпорног удружења и значај ових првих избора, студентска стручна удружења, уверена да су својим конструктивним, истрајним и успешним радом за студентске интересе стекла пуно поверење свих студената и окупила у себи све позитивне студентске снаге, одлучила су да на овим првим изборима делегата Потпорног удружења поставе своје листе кандидата за делегате.

СТУДЕНТИ И СТУДЕНТИЊЕ!

Окупимо се сви око листа стручних удружења! Групирајмо све снаге око студенских удружења, јер њихова снага била је залога свих наших досадашњих успеха, а и у будуће ће то бити!

Нека ови избори буду највељичанственији и најснажнија манифестација јединства и снаге нашег студентског покрета!

АКЦИОНИ ОДБОР

студентских стручних удружења

Комеморација

БРАНИСЛАВУ НУШИЋУ

одржаће се у суботу 5 фебруара у 6 сати увече, у Физичкој сали КУЛТУРНИ ОДБОР

Студентима Београдског универзитета

У циљу што боље и веће материјалне помоћи сиромашних студената, а у жељи да се и њима, у што већој мери и под што повољнијим условима, омогуће студије на универзитету, основано је, у смислу Уредбе о именима и допунама Уредбе о удружењима слушаца универзитета, од 26 априла 1937 г., „Потпуно удружење студената београдског универзитета“. Ово удружење, долазећи да замени, прошири, употпуни и координира делатности ранијих: Фонда за потпомагање сиромашних студената, Привременог одбора за помоћ сиромашним студентима и Универзитетског одбора за помоћ студентским мензама, има да буде једно опште удружење студената економске природе и као такво требало би да изазове пажњу и интересовање свих студената Београдског универзитета, како би се његов рад ванста био управљен у правцу остварења циљева, којима се тежило његовим осигурањем.

Како је Универзитетски сенат, на седници својој од 15 јануара 1938 г., сходно чл. 77 а Уредбе о удружењима слушаца универзитета, примио и одобрио правила Потпуног удружења студената београдског универзитета, то Ректор, у циљу потпуног обавештења свих студената о организацији и будућој делатности Потпуног удружења, смагра за потребно да групу студентима следећа обавештења:

1. — Задатак потпуног удружења је да дје својим члановима позајмице уз најповољније услове и да помаже студентске-економске социјалне и здравствене установе у корист својих чланова.

II. — Сваки редован студент Београдског универзитета у овоме самим уписом за редовног слушаца и уплатом улога од 25.— одн. 50.— дин., редован члан Потпуног удружења. Као члан он има право на позајмицу од удружења према Правилнику, који ће прописати Управни одбор а одобрити Универзитетски сенат; да се користи предузећима, установама и мензама које помаже и организује Потпуно удружење као и осталим радовима Удружења; да учествује на састанцима за избор делегата за скупштину Потпуног удружења, с активним и пасивним правом гласа и правом решавања. С друге стране, дужности свакога члана су да, поред уплате улога, помаже остварење задатака Потпуног удружења; да се у свему придржава одредаба Правила и скупштинских одлука; и да чува и брани углед и интересе Потпуног удружења.

III. Чланови преко својих делегата

врше своја права у погледу управљања Удружењем, као и право контролесања органа Удружења на скупштинама. На скупштини, која претставља највиши орган Потпуног удружења, учествује само делегати изабрани од стране редовних чланова.

IV. Избор делегата врши се посебно за сваки факултет и објављује се најмање на 10 дана пре дана избора. Листе предлажу најмање по 20 редовних слушаца дотичног факултета, који морају ставити на листе својеручне потписе, означити број ђачког листа и семестра. При томе ниједан кандидат не може бити предлагач, а ниједан кандидат или предлагач не може бити кандидат или предлагач на некој другој листи.

Листе за избор делегата за прве изборе, подносе се Деканатима. Сваки факултет делегираће ополко делегата, колико се пута број 50 нази у укупном броју студената уписаних на тај факултет у претходном семестру. И на остатак преко 25 студената бира се један делегат, а за заменика делегираће се половина од броја делегата за дотичне факултете. Ради тога свака предложена листа мора да садржи потребан број кандидата и заменика.

1. Избор делегата по факултетима врши се тајним гласањем, листињима. Број изабраних делегата са појединих листа одређује се пропорционално броју гласова које је дотична листа добила.

2. Као изабрани делегати узимају се кандидати са појединих листа и то по реду који је одређен на листи. Ако у току трајања мандата који од делегата престане бити члан Потпуног удружења, или поднесе оставку на положај делегата, на његово место долази први следећи кандидат са листе на којој је бирано лице, које је престало бити делегат.

У. Изабрани делегати сачињавају скупштину Потпуног удружења. Прва редовна скупштина има, да ви редова делегата изабере 9 чланова за Управу и 5 чланова за Надзорни одбор, као и 5 заменика за Управу и 3 заменика за Надзорни одбор. Избор ових чланова врши се по листама и сматра се изабраном она листа, која добије највећи број гласова.

Изабрани чланови Управног одбора из реда делегата, бирају и 2 члана Управног и 2 члана Надзорног одбора, из реда универзитетских наставника, који су претседници и стручни чланови односно заменици претседника.

VI. Услови за добијање позајмице прописале се посебним правилником, који има бити одобрен од стране Универзитетског сената.

VII. Према стању уписаних редовних слушаца, утврђује се овај број делегата за сваки факултет:

факултет	слуш.	дел.	зам.
За Филозофски	1027	21	10
За Правни	3388	68	34
За Богословски	286	6	3
За Медицински	797	16	8
За Технички	917	18	9
За Пољ-шумар.	696	14	4
За ветеринар.	132	3	2
Свега 146 делегата			

VIII. Листе за избор делегата односно заменика треба поднети појединим деканатима на оверу најдаље до 26 јануара (6 часова увече). Лист морају садржавати: прописан број делегата и њихових заменика, са пуним именом и презименом, ознака броја ђачког листа, и у коме је семестру дотичан кандидат. Поред сваког предложеног имена кандидат мора ставити својеручни потпис.

IX. Осим тога, предлагачи морају одредити по једног претставника своје листе и њиховог заменика за свако гласачко место као члана бирачког одбора, а исто тако и по једног претставника и њиховог заменика за чланове бирачког одбора.

X. Овако састављену листу, поднеће предлагачи надлежном деканату. У то они ће поднети и ополко преписа листе колико има, за тај факултет, бирачких места. На сваку претдату листу, Деканат ће издати предлагачима реверс. С избором на број редовних студената, на Правном факултету биће четири гласачка места, на Филозофском, Медицинском, Техничком, Пољ-шумарском по два, а на Богословском и Ветеринарском факултету по једно гласачко место.

XI. Пошто утврде да ли поднеге листе испуњавају све услове, деканати ће их објавити најдаље 28 јануара до подне, објављујући у исти мах и гласачко односно гласачка места за свој факултет, као и, у случају да има више гласачких места, где ће који чланови гласати.

XII. Гласање за избор делегата ће се извршити у недељу 30 јануара 1938 г. и то беспрекидно од 8 до 13 часова. На гласање ће се пусти само овај редован студент који покаже свој ђачки лист или индекс и њиме докаже свој идентитет као и да је уписан у зимски семестар 1937-38 год.

XIII. Гласање се врши по листама и на листи који ће се добити од претседника бирачког одбора, треба само написати име војскоца једне од предложених листа. Само они листићи који буду на овај начин попуњени, сматраће се важећим.

XIV. У случају да на истом факултету буде поднета само једна листа, гласање се неће вршити, већ ће се сматрати да је цела листа изабрана. Такав случај ће надлежни деканат констатовати и објавити најдаље до 28 јануара у подне.

Из Ректората Бр. 711.
17 јануара 1938 г.

Још увек нерешено питање:

Здравствена заштита студената 2759 болесних!

На Београдском универзитету скоро 25% студената болује од туберкулозе. Поразна чињеница, нарочито кад се узме у обзир број оболелих од других болести. Толико много се је писало о бедни животним условима студената, о болестима и потреби здравствене заштите, о лечењу и нелечењу, на ипак, данас као и јуче питање је отворено, горуће: 1936-37 шк. год. 339 нових туберкулозних оболења (124 активна т.б.ц. и 215 латентна), 244 првих 123 срчаних итд. у свему 2.759 оболења!

Извештај здравственог фонда навео је узроке, врло јасне и познате: недовољна исхрана, слаба одећа и обућа (нарочито зими), претрпане су влажне, мрачне, непроветрене собе у којима студенти станују, често и тешки физички послови потребни за одржање живота, напорне студије.

Код оваквог стања ствари може се схватити ода колике је огромне важности „Фонд за здравствену заштиту студената“. Потребно је болести спречавати док су у зачетку или их лечити ефикасно. А ва те задатке наш фонд нема довољно новца. Амбулантно лечење је недовољно, санаторијумско прекарто за спораван јер су материјална средства којима се оно плаћа оскудна. А поред свега тога деси се, захваљујући бевбројним административним формалностима при лекарском прегледу а често и недовољном, на брзруку извршеном прегледању оболелог студента, да се болест развије и доцкан почне лечити. На тај начин Поликлиника и Фонд не помажу

здравственој заштити студентства како би требало и колико би требало. Због свега овог наметнула се потреба што брже реорганизације ових толико важних установа. И постављени су захтеви: 1) Да се уведе обавезан преглед свих студената барем једанпут годишње.

2) Да се новчана средства Фонда повећају али не повећањем улога студената него улогом у Централни фонд (да тај улог буде 5%) и повећањем годишњом потпором 3) Да се приступи подизању студентског санаторијума 4) Да поликлиника добије ренгенолошко одељење и ренгенолога 5) Да се уведе већи број лекара и кућна лекарска поста 6) Да се студ. поликлиника смести у веће просторије и 7) Да се и студенти приме у Управу здравственог фонда. Једино тако моћи ће се нешто учинити на подизању здравственог нивоа студентске омладине.

Међутим, све то ни у ком случају није довољно. Било би потребно уклонити материјалне узроке болести па да и њих нестане. Ту једностајну истину није било тешко увидети и студенти су приступили „Удружење студ. против туберкулозе“ које својим приходима шаље туберкулозне у санаторијуме, плаћа необезбеденим храну, стан и др.; „Студ. летовалишни савез“ шаље слабе и изнурене на летовање у шуму или на море; студ. мензе такође дају приличном броју студената храну, нека друга удружења помажу своје чланове колико могу. И све то претставља пут на решен-питања али га не решава дефинитивно. Оно је још увек отворено: 2759 болесних људи на београдском Универзитету.

стојао на становништу: решити што боље проблем исхране, што већег броја сиромашних студената, обезбедити студ. мензе сигурним помоћима од уплате студената, већи проценат суме од уплате употребити на личне позајмице а 25% од уплата за помоћ студ. мензама. Имовина О. С. Мензе прелази у власништво Потпуног фонда при Потпуном Удружењу пошто правила О. С. Мензе стварањем П. Удр. престају а важе. Дакле, не вајам већ колективна помоћ мензама.

Та помоћ је утолико оправданија што су мензе прошле године добиле од Ун. вл. помоћ од 155.000 дин. Главни део ове помоћи чинили су приходи од уплата студената у износу од 10 дин. семестрално. Ове године студ. уплаћују 25 дин. семестрално за П. Удр. Прошле год. Мензе су утрошиле око 255.000 дин. од универ. су добиле 155.000 а 100.000 су покриле својом иницијативом.

Способност да могу управљати П. У. студ. су показали сагасним и самосталним радом у Економским Удружењима чији је приход био, 1.694.000 а расход 1.603.000 дин. Према томе студ. се осећају спремно да управљају П. У. чији је приход око 400.000 годишње. Сарађују г. г. професора у Управном и Надзорном одбору сматрају студенти као потпору а не као таторство.

Дому студентства потребан је правилник какав одговара захтевима студентства, стога су Економске организације предузеле да се до тог и таквог правилника дође. Исто тако отворено је питање Студентског дома. Данас Ст. Дом више није оно што је био прошлих година. Данас се под његовим окриљем не окупља она група студената — разбјача и терориста организованих у бив. »Орнасу«. Студ. Дом је кућа у којој студенти живе и раде

нормалним омладинским и културним животом.

Ипак, чињеница да Ст. Дом не припада под Универзитет престава гелику тешкоћу за регулисање економског абрињавања студената, већи број особља, 80 на броју, у тому ради док Дому није потребно више од 60. Расходи ових 20 потребних особа, разуме се, иду на терет студената. Још нешто. Економ Студ. Дома све артикле плаћа скупље него економи студ. Мензи. При томе сраог дана се штети на појединцу 2 дин. што ва 520 студ. значи 1040 дин. дневно одн. 31.000 месечно или 280.000 дин. годишње.

Услед таквог расипања Ст. Дом не може да помогне бесплатном храном ниједног студента и поред државне помочи од 500.000 дин.

Из тог разлога враћање Студ. Дома Универзитету као и учествовање студ. у управи јесте најважнији задатак који се намеће.

Свим студентима, као и широј јавности, позната је афера Мензе Удр. југословенских студената (о којој је „Студент“ доста писао) као и процене 5.600 дин. Познато је да је Универзитет издао за полугодишњу кирију 16.800 дин. а као помоћ 10.000 дин. и да је за сав тај новац Менза радила свега 10 дана а исхрана је свега 10 студ.!

Дали је после овога потребно нагласити да ова менза нема, нити је икад имала, циљ да исхрани сиромашне студенте већ служи као политичко стетства оне мрачне терористичке групе „Орнас“ као и другим политичким партијама, да одатле грше своју акцију деструктивну по студентске интересе.

Сви поштени студенти морају одлучно протрествовати против помагања оваквих мензи које руше углед и достојанство Студентског покрета.

Наше економске организације Шта је учињено и шта би још требало учинити

Из године у годину број сиромашних студената расте. Материјална небриност, болести, а ув то школарина, разне таксе и др. онеиспуњавају студентима пун живот и врвалан културни развитак.

Сесни тога, да без услова за живот, нема услова ни за научни рад — студенти се организују. Непренидне и тешке борбе прошлих година биле су нужни предуслов за данашњи нормалан рад Студентских Економских Организација. Шест мензи, Дом Удружења студенткиња, Друштво студенатив тубер-рап кулозе, Студен. зајруга „Самопомоћ“ јесу плод напорног, систематског а и самосталног рада. Ко се сећа нехигијенских чокалијских кујни, нездраве и готово туберкулозне хране, тај ће сигурно разумети успехе и напоре данашњих мензи, њихове резултате на побољшању

студентског живота и на подизању врвовог другарског односа, међу студентима.

Овакав рад захтевао је да се све мензе (О. С. Мензе, Менза Удр. Југ. Медицинара, Менза ст. Пољ.-Шум. факултета) А. В. Трпеза., Менза ст. лит. друштва „Бољаји Фаркаш“ Јеврејска акад. менза) удруже и да се као такве појаве на пијаци. На тај начин поједине мензе уштеделе су на разним артиклима око 2000—4000 месечно одн. 20—40000 годишње. Јасно је да је та уштеда ишла у корист исхране студената као и за побољшање хране.

О томе говоре ове бројке: од 284.848 обела дати су студентима запосленим у овим мензама, 64.104 бесплатних обела.

Или обезбедено је око 120 сир. студената месечно. Октобра прошле године (види прошли број „Студен-

та“) обезбедена је храна за 161 а новембра 171 студ. Удр. ст. против туберкулозе исхранило је само 41 а ст. зајруга „Самопомоћ“ 115 ст. Важност ових мензи је несумњиво огромна, стога је и потребно да студент и осете још ближу повезаност са њима, да би оне могле постојати и радити, захваљујући у првом реду заједничким студ. напорима.

Међутим, тај рад још није довољан. Он не може обухватити сав број изабринутих студената. Акциони одбор је то правилно схватио и започео акцију за оживљавање Потпуног фонда који већ осам година не ради. Тако је дошло до оснивања Потпуног удружења студената Београдског универзитета. За њега су студенти уплатили при упису 25 (одн. 50) дин. семестрално.

У дугим преговорима које је А. О. водио са Унив. властима, А. О. је

ЖАН КАСУ:

СЕРВАНТЕС

Да би могао да живи у друштву шпанског Златног Века, морао је човек, који је био мрачан хидалго, да развије све способности свога ума, да се покаже довитљив, досетљив, а Мигуел де Сервантес се је поносио тим одликама, „Ја, рекао је он на једном месту, ја, који по својој досетљивости прелазим цео свет“. Требало је ту досетљивост искористити да би се могао пронаћи неки заштитник, да би се могло свидети принчевима, наћи неко запошљење, прећи са једног посла на други, тражити ерећу у ратовима, у обадвема Америкама, у авантурама.

Сиромашан човек је могао понеки пут да, изгубљен у окрутном и променљивом свету, падне још ниже и да употреби свој ум у пословима једне доста проблематичне моралности, само да би се из беде извукао.

Тада је човек постајао лукав и циник, постајао је оно лице (које срећемо у много књига тога времена) које се зове пикаро, (што значи угурсуз или хуља.) Ту се опажа ниски облик хероизма, тј. борбе појединца против свег оног што га превазилази.

Мигуел де Сервантес се није спустио тако ниско, али је такве људе познавао и међу њима живео, говорио је њихов језик и описао њихове обичаје. Он је познавао и још многе друге кругове људи, и његов живот претставља по својој разноликости и свом богатству једно непомирљиво богатство. Секретар једног свештеника дипломате, војник — и то храбар војник који је у битци код Лепанта изгубио једну руку, — заробљеник дивљих гусара, — и у тој прилици знао је да покаже велику чврстину и сву своју довитљивост, — писац, презадужен и проблематичан чиновник, — био је затворен због дугова, — такав он је прошао кроз многе догађаје, славне и прљаве. Али, поред тог непрекидног упознавања реалности свога времена, он је знао да очува своју унутрашњу чистоћу, једно наивно и стрпљиво срце и, нарочито, једну невероватну способност за сањалаштво. Његова уобразиља, његова мила уобразиља је радила. Она је сневала.

Сневала је оном о чем су тада сви сневали, о једном идеалном и застарелом свету кога је, за ове људе ренесансе и новог времена претстављао, као кроз једну зачарану копрену, скоро остављени свет, свет средњег века. Сви су људи новог времена сневали о прошлости и замишљали су је под њеним романтичним и заматним цртама. Они су настојали да продуже то идеално замишљено лево време, за навек изгубљено витешко доба. Јадни Сервантес је хтео да буде, наместо свих догавоштина које му је ново време натурало, неки лутајући витез, хтео је да се бори против чудовишта, да ослобађа заробљене кнегиње, да изврши, за љубав једне од њих, чудне подвиге. Али он је знао да је то немогуће, да је то бесмислено: није више било кнегиња ни витештва; све су то били само снови на које се је сада требало насмејати. И баш се из те ироничне контрадикције и родила, из његовог духа и под његовим пером, књига о Дон Кихоту.

Ево Сервантеса како сада замишља једног сиротог шпанског хидалга сличног себи самом и који је постао луд због својих снова, у својој самоћи, и минулим витешким временима. Он за себе сматра да их је оживео и успева да у свој потхват увуче једног сиротог сељака свога села, који ће бити његов штитоноша. Дон Кихот и Санчо Панса полазе да траже авантуре а неће наћи ништа сем реалности. Ова је књига једна од најлепших на свету јер је у њој Сервантес остварио чудо, јер је створио два жива бића, два човека вечно истинита и до крајности дирљива у својој једноставној истини. И зато је она међу најлепшим на свету јер је реалност кроз коју он проводи своја два јунака једна вечита реалност, уверавајућа, реалност кастиљских поља, тога скромног и красног предела који се није мењао од XVII века и који увек узбуђује срце путника који га прелази. Ако се хоће да разуме вечита истина Шпаније треба је тражити у Дон Кихоту: ту ће се видети, оцртане у правим потезима, карактерне црте шпанског народа, његова доброта, његова племенитост и благод, и такође, његова спремност да се одједном баци у узвитлале чудновате и страсне догађаје. Ту ће се видети шпански предели, тако чисти и јасни; чуће ће се глас, акцент и језик Шпаније, нарочити начин, једновремено свечан и хумористичан, при обраћању свом ближњему, при чудним монолозима. Дивићемо се толико реткој елеганцији стила коју сви шпански уметници умећу у своја дела а цео шпански народ у своје акције. Разумеће се на који се начин Сервантес појављује као национални геније пошто је он у толикој мери отелотворење темперамента своје расе; као геније целога света јер је, успео остајући Шпанец, да буде у исто време општечовечански да нас све заинтересује за креације свог довитљивог и трагичног духа.

LES CAHIERS DE LA JEUNESSE

★ REVUE UNIVERSELLE ★

Свих до сада изашлих 6 бројева могу се добити преко редакције „Студента“ по цени од 4.— динара по примерку.

Часописи

Les cahiers de la jeunesse

Les Cahiers de la Jeunesse Крајем јула ове године почео је у Паризу да излази овај омладински часопис под руководством познатих књижевника, политичара, пријатеља омладине и омладинаца. Цитирајући један лео манифеста, који је овај часопис упутио својим читаоцима, ми ћемо објаснити његов циљ.

„У свим земљама омладина се удружује да би спасла свет од варварства и мрака. Млади демократи, републиканци и остали удружују се. Они постају свесни своје улоге: улоге генерације која се бори за бољу будућност. Највећи духови нашег времена ушли су у борбу против напредњачких снага које угрожавају цивилизацију и, самим тим, омладину.“

Подвлачећи историјски савез омладине, заштитника слободе и напретка, са интелектуалцима, браниоцима уметности и културе, ми хоћемо да створимо теоретску ревију целокупне демократске омладине.

Les Cahiers de la Jeunesse пружајући омладини идеолошко оружје које јој је потребно за одбрану њеног стремљења, пружа јој могућности да се упозна са уметношћу и културом које ће постати њено добро и које ће она бранити као што брани своју слободу и своја стремљења. Међу осталим сарајницима овог листа споменућемо Ромен Родана, Лик Диртена, Хозе Бергамина, Нордал Грнга, Андре Малроа, Алексеј Толстоја, Жан Ришар-Блоша, Карла Чапека, Франс Мазерела — од старијих и Сантијага Кариља, Кедепа, Косарјева, од млађих. Од чувених политичара сарађују Едуард Ерио, Леон Блум, Вандервелде.

Лист излази двапут месечно и може се добити преко редакције „Студента“ по цени од 4 дин. по примерку. Преплата стаје за годину дана 40 дин., пола године 22 дин., три месеца 11 дин.

ЗНАНОСТ И ЖИВОТ, часопис за популаризацију науке, двоброј 5—6, за месеце новембар и децембар изашао је ових дана из штампе са следећим интересантним чланцима: Др. Б. Ација: Однос цркве према држави, О. П.: Тако звана научна филозофија; Б. Седмак: Црни дани на бурзама; М. Ђилас: Непотребне концесије надреализму; С. Саркисов: Рад института за испитивање мозга; А. Шкатарић: Лијечници и село; Фељтон: М. Митин: Значење Фојербаха; А. Фогараси: Шарл Фурије (100-годишњица смрти), Иво Фрол: Ново у пресмама О. Давича; Никола Палић: Утјецај привредне кризе на популацију у Југославији; Књиге и часописи: Аш.: Др. Андрија Штампар: Здравствене прилике у Кини; Ј. Х.: Жене морају бирати; О. П.: Књига о дијалектици; Д.: Др. Љубомир Живковић: Болести ногу савременог човјека, О. П.: Сатременик, О. П. Учитељска стража.

Овај двоброј има 96 страна и стоји у продаји Дин. 10.— (у претплати много јефтиније). Добија се у свим бољим књижарама и трафикама или код издавача: Знаност и живот, Загреб, Николићева 14-III.

КУЛТУРНИ

НАЦРТ СТУДЕНТСКИХ ЈАВНИХ ПРЕДАВАЊА

Културни одбор студентских удружења руководио се је многим разлозима када је састављао нацрт јавних студентских предавања.

Један од главних разлога био је: да вас наша предавања систематиче и да, им да једну целину

Досадашња предавања нису имала у потпуности једну органску везу, нити су била груписана око једне идеје као основе читаве вечери, а у ширем смислу, она нису пружала систем, којим би се дотакла сва област културе и науке. Ово је долазило отуда, што су се врло често наша удружења руководила научним потребама саме своје струке, или материјалним разлозима удружења.

Културни одбор свестан потребе организованог рада међу студентима у сарадњи и могућностима наших културних организација, желео је нацртом да предавања систематиче, да би она могла одговарати потребама свих студената.

Други разлог био је у томе: што ми желимо да наша предавања буду у правом смислу ричи културна и научна, где ће студенти да уче, научавају и стичу способност — како да прилазе науци: како да савлађују научно материјал који обрађују. Да би такве приредбе могли да остваримо, ми морамо да предвидимо сва предавања, и тиме пружимо могућност и самим предавачима да што боље спреме своје реферате.

План је постављен већим делом на тридигији и осветљавању наше културне прошлости. Јер један од основних темеља развитка односа појединца за стварање друштвеног духа јест култура. Ту културу данас омладина брани, популарисе и ствара. А да би се нове културне вредности могле да стварају, мора се да упозна подлога правих вредности у прошлости. Ове вредности или су непроучене, или су обрађене с оскудним судовима, или с извесним предрасудама. И да би успоставили ту органску везу између старе и нове културе ми морамо упознати праве вредности прошлости, заправо оне прогресивне тежње, које су управљале током културног живота. Потребно је, да се очисте од незнања, или намјерног извртања све оне вредности, које су биле изрази свога доба и напредних народних снага. А логично је, да су наследници културних вредности које су биле изрази свога времена они, који су данас то исто. Ето, тај континуитет прошлости и садашњости треба живи и јасно да се осети на плану и науке и уметности. Песме Ђуре Јакшића, Змаја и других по основним идејама и по духу настављају се кроз песме напредних савремених песника. Ову везу ми треба да покажемо и практички. Требамо показати на историјску нужност и оправданост данашњих нових тежњи и нарочито подухи тај континуитет у развиту.

Јер, што карактерисе данашњу ситуацију, није сигурно осуство везе са реалним животом, него заједничка повезаност са оним чињеницама чију везу, можда пре, нисмо тако дубоко осетили, а која нам данас јасно стоји отворена, захваљујући свести омладине која је знала да се повеже са прошлошћу, настављајући је у пунијем облику у садашњости. Културни одбор, ради тога, је израдио план, који ће се разгранати по свим удружењима, а којаће својим радом остварити поједине делове овог плана

Књижевност:

- 1) Вече Ђуре Јакшића

2) Књижевно вече старих и нових песника

- 3) Недеља Светозара Марковића I Недеља Свет. Марковића II.
- 5) Вече сеоских приповедача.
- 7) Вече Радоја Домановића.
- 6) Српска критика.
- 9) Нови реализам.
- 10) Декадентна књижевност.
- 11) Светски критички реалисти и напредни романтичари
- 12) Вече народне књижевности.
- 13) Вече хрватске књижевности
- 14) Вече словеначке књижевности
- 15) Вече најмлађе књижевности

Филозофија:

- 1) Француски материјализам 18 века и нем. вулг. мат. 19 века.
- 2) Филозофија сумрака.

Историја:

- 1) 1848 година (поводом деведесетогодишњице) са обзиром на Србе и Хрвате.
- 2) Постанак европских демократија.
- 3) Први и други устанак (1804—1815)

Друштвене науке:

- 1) Криза и коњукура.
- 2) Савремени аграрни односи код нас.
- 3) Проблем средњих слојева
- 4) Задругарство
- 5) Прослава Васе Целагића.
- 6) Прослава Гаврила Принципа
- 7) Проблем урбанизма (савремена архитектура у вези са популацијом)

Природне науке:

- 1) Историјски смисао великих открића и проналазака почетком новог века; Друштво као потстицај и кочница развитка технике
- 2) Болести модерног друштва.
- 3) Материјалистичка и идеалистичка биологија

У колико овај план не би могао да се испуни у току ове школске године он ће се наставити у идућој а у овој школској години спровеће се оно што је најактуелније.

У месецу јануару одржаће се следеће приредбе у физичкој сали:

- 1) Аграрни односи код нас.
- 2) Болести модерног друштва.
- 3) Вече Ђуре Јакшића.
- 4) Књижевно вече старих и нових песника.

Колегинице упишите се у с

Удружење студената на Универзитету, за културним подизањем

ПРЕГЛЕД

О једном Културном дебатном клубу

Две књиге

Бернард Брентаво:

СУЂЕЊЕ БЕЗ СУДИЈЕ
Издање НОЛИТ — 1938

Кад се наивни хуманиста, поштен човек, који верује у општеочовечанску правду, у узвишену истину, сусретне, односно судари са интересима „државе“ односно режима — партије (у ствари појединачна), онда наступа пеминовна трагедија онаг првог. О таквом човеку и таквој држави говори нам ова Брентанова књига.

Кад услови под којима се живи постану такви, да се право (или идеја) изједначи са силом („у интересу нације“), онда се људи том и таквом праву — правди, идеји, повинују (Оронт-и, Алцест-и) и раде како се то од њих захтева, свесни своје несавесности али из страха (Алцест) или опет свесни али чинећи то промишљено са изгледом на шићар (Оронт). Или пак (проф. Клиландер) остају оно што су и раније били, сматрају да на свету постоји „нешто“: истина, правда, што остаје исто у свим временима и периодима, под свим режимима и владама (уз гред буди речено они о променама политичким не воде рачуна — то је изван њих. Код таквих људи је савест (смисао за правду и истину) дубоко усађена, она није изнад њих — она је у њима. Такав човек (проф. Клиландер) односно његова морална начела, је морао да дође у сукоб са добом у коме живи. Ни он ни оно нису попустили. Јаче — мислимо физички појам јачког — је надвладало — убило. О таквом убиству пише Брентаво.

Облаци над колибама

Сарајево — 1937

»Нова библиотека« у Сарајево издала је, као своју другу књигу, свешчицу новела и песама »Облаци над колибама«. Сарајевци у овој књизи су књижевници који обрађују живот народа Босне и Херцеговине. У њој су заступљени аутори познати, већ реномирани у одређеном уметничком и идејном смеру, поред сасвим нових имена и оних која нису сасвим непозната јавности. Ту су имена: Тин Ујевић, Марко Марковић, Хасан Кикић, Јакша Кушан, Новак Симић, Хуснија Ченгић, Илија Грбић, Хамид Диздар, Петар Бакула, Мирко В. Мухић, Иван Софта, Х. Ковач, Мак Диздар. Међу овим књижевницима, интересантно је напоме-

Достојевски на позорници

Можда је то немогућност. Нарочито кад се ради о његовим главним делима као што су „Карамазови“, „Злочин и казна“ или „Идиот“ Ипак покушај је учинио. Мора се признати и више него покушај. Психолошки континуитет са догађајима на другом реду немогућаван да се драматизује односно успешно драматизује ово дело. Конкретизовати, корпорисати мисао, створити од апстрактног, мисаоног а у исти мах дубоко материјалног кнеза Мишкина — човека од од крви и меса. човека који ће се кретати, говорити, а уз то бити и симбол једне епохе, симбол једне мисли — то је дело које у свом домену захтева чак генијалност великог руског писца. Покушај г. Нешића и резултат г. Штроција ипак су завидни кад се узму у обзир све тешкоће једног таквог

Неколико значајних Изложби

Десета Јесења, Изложба полске уметности, бугарске жене сликарке. Хрватски сељаци, Шимуновић, Изложба руских сликара, Независни. Сарајевски уметници, Бугарски карикатуристи, Зоњић! Међу многобројним изложбама што су крајем 1937 год. приређене тешко је било одредити које треба колективно а које појединачно посетити. Не може се мимоћи на пример. Ф. Шимуновић чије слике претстављају културни догађај, без сумње, као што није могуће запоставити Зоњића или репрезентативну изложбу бугарских жена и карикатуриста. Ипак, учињен је срећан избор. Студенти су заједнички и организовано, захваљујући Културном Одбору, посетили Хрватске сељаке, затим Сарајлије и Независне ликовне уметнике.

О тим изложбама за које смо се увелико интересовали требало би гогорити.

Једно се мора одмах констатовати: најимпресионије и најнепосредније делују слике загорских и далматинских сељака. Без много сликарске културе, по негде под јачим утицајем Хегедушићевим, успели су ти људи да своју тешку свакидашњицу ликовно израза, припросто као што им је и живот био. Осећа се сва мук тежачке егзистенције, али и отпор, борбеност и јасно разумевање ствари. Мраз, Виријус, Генералић и Ђаће не само што су изразити таленти (нарочито последња два) него и крепко садржајни. Треба само видети „Народну ношњу“ (Ђаће), „Процесију“ (Генералић), „Мимиход“ (Виријус), „Оврху“ (Мраз) па осетити како су интимно сагледаване детерминанте хрватске, наше, балканске беде. А смисао за боје какав показује Генералић често запањују. — Има, међутим и неспретности па понегде и непроживљености, али се углавном са целе изложбе може издвојити леп број добрих, баш добрих уља, акварела и цртежа.

Изложба Независних је веома равновесна, како по манирима, садржају и правцима, тако и по квалитетима. Због тога је тешко донети један генерални суд то њој. Има ту често тражења, експериментисања и нешестипотеза поред рафинираних пејзажа и портрета. Богатство колорита и питеорескност поред плашљиве уједначености у нијанси. И, као свуда и овде су неколико добрих уметничких дела (Добровић, Чохаџић, Ноје, Крижанић, Шермет, Безереди, Барух, Томић) јаче истичу. Нарочито је снажно и пси-

нути, четворица су сељаци и радници (Ковач, Софта, Мухић, Бакула).

Насловну страну и дрворез у књизи израдио је даровити сликар Бранко Шотра.

колоски дата „Студенткиња“ која спада међу најбоље ствари на изложби. затим једино дело Тодоровићеве, скулптура „Рагиб Мустафа“ речита у погнутом, кутљаном, бескућничком ставу.

Једна примедба могла би се поставити свима излагачима: Недостатак јачег замаха и дубљег улажења у друштвену проблематику, саживљавање са њом. Трпало би више садржајности: пејзаж и мртва природа нису једини нити најбољи начини да се уметник изрази, са оваквим артизмом могла би се остварити замашнија ликовна решења. Карактеристично је да нема и једне композиције, велике, простотранне.

Смело и са уметничким смислом набачене боје у „Мртвој природи“, „Црећу“ оживљују, делују декоративно и свеже али то није све. Од слике тражимо још нешто животије што смо у већој мери и с правом очекивали од „Друге јесење изложбе независних ликовних уметника“ а што нисмо доволно сразли. Наглашавамо: довољно, у сразмери цртам многобројним пејзажима и мртвим природама.

Сарајевски уметници показали су у томе више настојања, више систематског гледања у стварност. Дабоме не сви али има сразмерно велики број радова који преставају тонски, цртачки и садржајно јака дела. Поред слабијих, често педантних и безбојних мртвих платна на једној страни, истичу се сталоженост и искреност (Роман Петровић) извесна опрезна графичка студиозност (Озмо) замаха и грозничаво тражење (Димитријевић) виртуозност лакоћа решавања и осећање валера. Нарочито је мајсторски цртана и колорисана скица за композицију „Рибари“ (Мујевиновић) где се франпантно осећа покрет људи, динамика, рад, живот. И што је најважније ова четири сликара су углавном блиски, непосредни, јер се инспиришу на животу, јер дају његове исечке и делима, јер су забављени људима, пре и више неголи стварима. Има лутања, натегнутости, тешко је изразити све многобројне садржаје, који леже у нама и око нас, пада се гдегде у неуверљивост али настојања и искреност у њима су очигледни.

Много је изложби донео крај 1937 год. безброј манира, изама, и углавном два живота: Један зајаксно можда за читав век у данашњици, умире на „анзис картама“ и фотографски детаљним уљима некаких прелатних „баћушка“, на полским светачким фрескама, и романтичним историским композицијама, многим празним мртвим природама. Други истинит савремен, назире се лише кроз примитивну искреност хрватских сељака, кроз платна Независних, Шимуновића, Сарајлија, Зоњића. З. Д.

штвеном припадношћу а и неминовношћу отимају се сваки на свој начин: Кнез Мишкин својом болешћу која је у нераскидљивој вези са бешћу разумевања и праштања, Рогожин пијаном великодушносту која у свом наличју значи најмрачнији убилачки инстинкт, Настасија Филиповна грозничавим сарказиом а Хердишченко кловновским нижилизмом. Ниједна од тих личности не преставају личност за себе. Они су инерцијом откинута парчад једног друштвеног слоја који се безглаво и немоћно врти око себе. Кнез Мишкин је у центру. Он разуме све Његова светла душа је тако близу мрачног Рогожину као што „љубав Рогожина није далеко од мржње“, тако присна стакленом Јепанчину или измрцвареној и хистеричној Настасији Филиповној.

Ј. Б.

Потреба оснивања дебатног клуба је културна и уметничка питања.

— Шта читате?
— Достојевски: „Злочин и казна“
— О, сјајна ствар. Психолошки јака... Видите ту скоро је Душан Николајевић држао предавање. Ту је дат проблем оног руског, религиозног, али православног човека. Не ради се ту о баби, већ о души. А то је оно што не може да разуме западноевропски човек. Раскољник је то увидео, као и Нехлудон из Васкрсења, па је утишао у Сибир.

Одавно се више не чују овакви разговори угодни и губе се заједно са актуелношћу Г. Душана Николајевића. Разговори тако типични за ову врсту људи, познатих под именом „интелигент“. У сваком случају, најређи су међу студентима. Озбиљност живота навикла их је да дискутују озбиљно и о стварима које познају. Сигурно да су проблеми из домена економско-политичких наука одузимали највећи део времена посвећеног општој култури (наш универзитет памти у осталом генерације дарвиниста, генерације белетристичара; данашње су социјалних наука). Понеки прочитали Толстој, Достојевски, рађе Горки, који француски роман, „Фауст“, Стриндберг, издања „Нолита“, Кр-

Студентски оркестар

Већ се одавно осећа потреба за једним студентским оркестром. Познато је да на Универзитету постоје снаге које би могле сачињавати један такав оркестар; њих је требало само сакупити и организовати. Академско позориште на Универзитету (тј. његова музичка секција), одавно је већ поставила за задатак стварање једног студентског оркестра. Ове су године његови напори уродили плодом: створен је оркестар. Оркестар већ одржава своје проба (пробе се одржавају у Музичкој школи „Станковић“) и спрема се да ускоро наступи у једној приредби на Коларчевом универзитету. Сви су изгледали да ће овај оркестар постати један од најбољих те врте у Београду, и да ће поупити ону велику празнину у Општем образовању студената коју преставања недостатак музичке културе.

Овим се обавештавају сви они студенти који би били вољни да учествују у овом оркестру да се јаве музичкој секцији Академског позоришта уторником, од 3 до 5 часова, у просторијама позоришта, у сутерену нове зграде.

Воје удружење

Денткиња, једино удружење које је показало велику жељу за студенткиња и њиховим номским збрињавањем. И ове ине Удружење ради у том ислу. У културном погледу ко друштвених састанака, ко културних и забавних веи у Дому и на Универзитету, кономски преко Дома, киндима и бесплатним давањем ине најсиромашнијима. Ипак ики део нас остао је по страни овог рада. Ове године треба се скупимо све, како би наш био што успешнији. Зато ишите се у наше једино жен студентско удружење.

Оснивање се врши у Дому студенткиња сваког дана од 10-12.

лежа, по који добар позоришни комад (са картом уместо вечере), ребе опера, Цвијетине изложбе где нас дочекују сви париски „изми“... Данашњи студент је искувише скроман да са оволиким културним пртљагом „бриљира“ у разговорима.

У мањим групама и кружоцима последње уметничке приредбе изазивају живе разговоре. Група хорских рецитација приређивала је већ дискусионе вечери. Из недостатка тих дискусија (теме су биле сувише опште и апстрактне) дошло се до јасније претставе о томе како би требао да изгледа један клуб ове врсте. Студенти, који су на многим секторима растерали мистику неће више да посматрају уметност као мистерију). Ово није тежња само студентске омладине нити само омладине. (То отклањање мистерије није више занемаривање проблема. Проблем Јепога престаје да буде Елдorado естетичарских мага; спуштен међу људе у салу Дебатног клуба — он ће престати да буде проблем или ће добити једно људско значење. У осталом ту дебата има реч. Студенти су многе невоље решавали удруживањем. Удруживање ће овде бити на свом месту. Ретко ће се сигурно наћи ерудити и познаваоци уметности. Имена мисли и стварање гледишта вршиће се ипак на једном широком материјалу. Нарочито пријатну атмосферу наћи ће ту колеге које се или баве уметношћу или се специјално интересују појединим питањима. Свакако биће жучних дебата и сукоба у гледишту. Највећа широкогрудост и и поштовање супротног мишљења је битан услов овог посла. Остали услови су више техничке природе с обзиром на то да г. Ректор сматра оснивање једног оваког клуба као потребу студентског живота.

Дух плодносног сарадње са г.г. професорима осетио се и на дебатном вчгору Академског позоришта Вече је љубавно отворио г. проф. Борисављевић, речима које смо напред цитирали „да истина мора доћи као плод дебате чије је биће у борби супротних гледишта.“ Председник Академског Позоришта позвао је чланове на сарадњу, нагласивши да програм ове вечери преставања више иницијативу него коначан резултат (теме су обрађивали углавном чланови Управе). Саму форму оваквих дебата утврдиће пракса и чланови на једном нарочитом састанку који може бити и састанак за оснивање клуба. Кол. Сава Драгојевић прочитао је ватим реферат о Другом конгресу писаца за одбрану културе. Реферат је био углавном информативан и допуњен је дискусијом. Мишљења А. Челебоновића о сликарству поводом недавних изложби дала су повода да се појави неколико супротних гледишта. У сваком случају дискусија није исцрпљена због кратке времена. Као неоспоран резултат ове дискусије отстрањено је једино наивно гледиште (једног од дискутаната) по којем је народна уметност изједначена са уметношћу која се служи примитивним изражајним сретствима. После приказа филмова пажљиво је саслушан један дискутант који је изнео како се праве добри а како лоши филмови.

Дебатни клуб за културна и уметничка питања (за чије оснивање правила Академског позоришта пружају лепу могућност) имаће са овим првим бројем „Усменог часописа“ и другим који је у припреми, један солидан почетак.

Д. Галогаша

Кинески студенти за свој народ

Кинески студенти као и њихови другови из осталих земаља, увек су били најхрабрији међу борцима за културу и слободу. Кинески студенти играли су врло важну улогу у великом раду на уједињењу кинеског народа, које је било први услов да се успешно супростави Јапану. Против сваког покушаја јапанског назирања, прво су се дизали студенти. Држећи високо победосну ваставу слободе и независности, одлазили су у све крајеве своје стране земље да објасне сељацима, помоћу простих цртежа, народних песама, поворишних комада и летакана, колику опасност за опстанак Кине и за светски мир, претстављају јапански милитаристи. Свауда, у свим областима, студенти оснивају школе и курсеве за народ и ту, као прави народни учитељи неуморно раде на ширењу културе у својој широкотраној земљи.

Одговарајући на њихов позив сељаци почињу да се буре. У освојеним областима сељаци се организују у групе зване „гериле“ и по цену живота продужавају борбу у тим областима као и у Манџурији.

Кинески студенти воле мир, али њихова судбина вахтева од њих да се боре за тај мир кога воле и кога желе. Приморани нечуеном јапанском агесијом они су увидели да је једини спас за Кину: снага супроставити силу. Из тих разлога они постају одушевљени војници мира

Оружје које они носе није намењено разарању већ одбрани мира

У сваком рату за одбрану Кине од јапанског напада, хиљаде студената борили су се у рововима поред војника.

Почетком августа одмах по паду Пекинга, неколико студената успели су се на градске бедеме и помоћу ужади пребацили су се у поље. Преваливши двадесет миља, стигли су у вору у једно село испод Источних планина. Одмах се сакупила једна мала група бораца „гериле“. Са свега неколико пушака храбро су напали Тех-Шен (капију Пејпинга)

Г. Рузвелт студентима

Претседник Рузвелт поздравно је трећи годишњи конгрес Америчке студентске уније овим речима:

Задовољство је констатовати да су студенти толико друштвено свесни, да жртвују четири дана свог кратког божићног распуста, за решавање социјалних и економских проблема наше земље. Наше школе, нарочито гимназије и универзитети прожете су демократским интересима омладине. Факат да се тако велики број студената својом иницијативом скупио да решава националне проблеме, доказује да наше просветне установе доносе плодове. Док наша штампа, радио и школе буду имали слободу, ја се нећу борити за будуће успехе наше демократије. Омладино, ми од ваших конференција очекујемо резултате који ће користити целој нацији, ви на ова питања гледате са новим погледима и решавате их са више енергије.

Ја шаљем срдачне поздраве вашем Конгресу, са искреним жељама да ваше конференције допринесу да гимназије и универзитети постану јаки бедеми наше демократије.

пробили јапанске редове и отворили грата ватвора. Ослобођено је око 2000 заточених, међу којима је било много студената. Скоро сви су ушли у организацију „гериле“. Овима су пришли и многи сељаци, бивши ратници и студенти који су по цену животне опасности успели да побегну из вароши. Борили су се храбро у крајевима између Источних планина и Пејпинга, сатирући јапанске трупе и наносећи им велике штете. Са својим друговима у овим одредима борили се и неколико студенткиња.

Поред студената добровољаца, који се боре као војници у рововима, други студенти и студенткиње раде на фронту као коначи ровова, као комсрије и добављачи хране и оружја. Студенткиње раде највише као болничарке у Црвеном Крсту, праве маске против загушливих гасова, шију одела за војнике, пишу писма рањеницима, разведравају их песмом и приређују поворишне претставе. Велики број студената и студенткиња раде у повалини: скупају прилоге, организују и поучавају сељацима и помажу невиним жртвама рата.

Својим херојским жртвама и неуморним радом, кинески студенти храбро борце у рововима и подижу глас народа у повалини.

У својој борби, кинески студенти обраћају се са сарадњу и јапанским студентима јер су и они жртве политике рата коју спроводи њихова милитаристичка влада. И њихова будућност зависи од тога хоће ли се осигурати мир на Далеком Истоку.

Кинески студенти спреми су да жртвују све што имају — своје способности, своје знање и своје животе за одбрану отаџбине, мира и културе.

Омладинци и студенти целог света немогу остати равнодушни пред овом огромном борбом — они то и нису и не желе да буду — њихова дела то доказују.

Ло-Цо,
делегаткиња Нар. уније
кинеских студената

Бугарски студенти у одбрани својих културних права

Бугарско министарство просвете издало је почетком зимског семестра, једну уредбу, која је изазвала велико незадовољство студената. По овој уредби, дипломирани студенти који хоће да ступе као асистенти на универзитет морају се подврћи детаљном лекарском прегледу. Затим се ограничава број асистената на тај начин што ће се примати само они који су показали најбоље резултате на испитима. До сада сви дипломирани студенти имали су права на једну годину неплаћеног стажа као асистенти. Нова уредба предвиђа још да се други део стажа мора провести у унутрашњости и предвиђа читав низ нових испита.

Сасвим је разумљиво да је ова уредба изазвала опозицију на универзитету. Студенти разних факултета упутили су министарству просвете молбу да се уредба измени. Молба истиче да нова уредба не само што не побољшава и онако слабе просветне прилике бугарског народа, већ му још више онемогућује да се културно уздиже. Затим се протествује против лекарског прегледа, осим у случају заразне болести — као пример износи се случај једног студента, који због

ИЗ ЦЕЛОГ

ПИСМО

ИЗ

НЕМАЧКЕ

хромости није могао добити место. Указује се на незгоду да се други семестар стажа проведе у унутрашњости, где нема ни библиотека ни лабораторија ни потребне лектире. Назад студенти су незадовољни новим испитним роковима, који им не дају времена да спреме своје предмете.

Пошто је ова молба остала без одговора, 16 децембра студенти су објавили штрајк, коме су присуствовали и многи професори.

★

Шпанија

Министарство просвете одобрило је месечни вишак универзитетског буџета, од 73.246 пезета. Одређена је месечна плата од 650 пезета милиционарима који сузбијају непослушност међу војницима. Назад Мин. просвете решило је да подели две награде од 2000 и једну од 1000 пезета тројници милиционара, чије композиције буду награђене на конкурс Музичког одбора.

На дан стогодишњице обнове Барцелонског универзитета, који је био укинут декретом Филипа V 1714 год., приређена је веома свечана прослава. Породице отворене овог универзитета 1837 год. значило је много за Каталонце који су у овом видели, симбол враћања њихових права.

★

Белгија

Слободни Бриселски универзитет ради неуморно за Кинеску ствар. 9 новембра одржан је митинг у Киноу. 10 новембра је неколико стотина студената демонстрирало пред Јапанском амбасадом а ватим са транспарентима на којима је писало: „Доле јапански нападачи“, „Кина Кинезима“ кренули кроз град. Студенти су једва успели да буду примљени у Јапанску амбасаду где су предали свој протест Јапанској амбасадаци у коме нарочито устају против бомбардовања једног студентског логора и На-Нјуану, којом је приликом пало преко 1000 жртава, противу рушења Универзитета и независних градова.

У свом манифесту млади католици и ратници обраћају се Шангајској омладини овим речима: Ви сте млади ратници као што смо и ми. Ви нисте ничим заслужили ово страдање. Оно што се вама десило данас може се десити нама сутра. Ваша крв која се пролила наша је крв. Шта ми све неби били у стању да учинимо да би вам помогли. Одвојили смо нешто од својих плата за вас, не пуно, врло малу помоћ али је то доказ наше братске љубави, једна кап наше крви.

Сједињене Америчке државе

Амерички студенти обратили су се јапанским студентима позивајући их да се боре против сопственог милитаристичког режима који води народ у пропаст. И у Америци се бојкотије Јапанска роба. Студенти Универзитета у Рочестру пронашли су јетан грло оригиналан „американски“ начин: на леђима носе табле са натписом: „Погледајте моје

У 7-ом броју „Студента“ у рубрици „Вести из иностранства“ изашла је вотица: „Шта је забрављено ректор Кејнског универзитета.“

У њему, наиме, пише, да је на унив. у Келну ректор поставио једно сандуче, у које ће студенти бацати кутије од конзерви. „Само је нешто забрављено ректор: да каже, од чега ће студенти куповати конзерве?“ — Тако од прилике пише у том извештају из Немачке.

Као немачки студент, хоћу да допуним и донекле исправим тај извештај.

Те сандуче за праве плехане кутије срећете свуда у Немачкој, у свакој вароши, на свим студентским и нестудентским установама, преноћиштима, пансионима, мезама. Овде се врло скупо плаћају не само кутије од конзерви, већ и бајат хлеб, остаци од хране, чак понегде и ољуштине од кромпира. (Па и то, за бога, може да се искористи!)

Што се куповања конзерви тиче, могу са сигурношћу тврдити, да 95 од сто нем. ст. могу да их купе. Довољно је за то тврђење навести само писану шисварине и равних такса.

Ако упитате у деканату, колико кошта школарина, одговорите вам: „44.70 марака“. Ма да је то много више него код нас, ви сте ипак валовољни. Али, рано сте се обрадовали, јер је то само упис. Уз то долазе друге таксе, међу које долази и плаћање предавања професорима

чарапе нису од свиле већ од памука! Не купујте Јапанску робу!“

Међународни студентски биро, Католичка студентска федерација и Светска студентска вејелница скупили су досада преко 30.000 динара за помоћ Кинеским студентима.

★

Енглеска

Студентски комитет енглеског одбора Светског омладинског покрета за Мир излао је манифест против Јапанског напада на Кину. Овај манифест растурен је по свим Универзитетским центрима, послат је енглеској влади и Кинеској и Јапанској амбасадаци. Универзитетска штампа посетила је велику пажњу ситуацији у Кини. На свим Универзитетима отворена је кампања за бојкот јапанске робе.

★

И ФАШИСТИЧКЕ СТУДЕНТСКЕ ОРГАНИЗАЦИЈЕ ИЗЛАЗЕ ИЗ МЕЂУНАРОДНЕ УНИЈЕ ЗА ДРУШТВО НАРОДА

Рим
Сходно одлуци италијанске владе о напуштању Друштва народа, генерални секретар фашистичке странке, г. Стараче, изјавио је да студентске фашистичке организације излазе такође из Студентске међународне организације за Друштво народа, а исто тако излазе и фашистички учитељи из међународног уреда за технику средње наставе.

Не мислите, да Рајх плаћа професоре; нека их плаћају студенти, ако им треба, у Рајх-у је доста што издржава војску, затим семинари, лабораторије, чак и гардероба, чланарина за студ. нац. соц. удружења, чије је чланство обавезно, уверење да је студент аријевског порекла итд. итд.

Сте у свему таксе износе просечно на свим факултетима око 200 марака. Ако марку рачунамо не по 18 динара, колико сад кошта већ по 14 динара, пошто се плаћа на кредит писмо, онда то износи 2.800 динара семестар.

Кад један ручак у студентској мези (сура и једно јелб са парчетом хлеба) кошта 65 пфенига око 9 динара, најскромнија соба у ст. дому око 350—490 д. месечно, школарина 2.800 динара, а једна меза кутија сардине око 30 пф. (око 4.20 динара) онда је свакоме јасно, да је нем. ст. у стању да купује конзерве.

Овако висока школарина омогућује приступ на унив. само имућнијим нем. омладинцима. А сиромашни? — Па, има у Немачкој доста фабрикарна! Ако је сиромашан младић нарочито „обларен“ онда добија стипендију, или бесплатну храну, бесплатну собу у Ст. дому, ослобођавање извесних такса и разне друге попусте и потпоре.

За то је потребно да приложи сведочанство из гимназије, а доприје са унив. о добро положеним испитима, неколико препорука професора или истакнутих партијских вођа (још важније сведочанство о нарочитој „обларености“), да попуни један формулар са безброј питања, као: колико плаћа стан? Колико има месечних прихода? Колико мора издати новаца за књиге? Колико прихода имају родитељи? Колико је чланова породице запослено?; Колико је година провео у раду у нац. соц. омладинским организацијама? Да ли је био члан управе у пом. орг.? Да ли је био сталан члан орг. СС или СА., ако није, зашто није? итд. итд.

Нарочито је важно ово последње. Ако су му повољне препоруке, грло радо ће му се изаћи на сусрет и олакшати студије.

Јасно је, да тим студентима није тешко куповати конзерве од 4.20 динара.

Што се тиче осталих студената (50%), који нису ни богати, ни нарочито обларени — они не морају ни да купују конзерве, ни да дају празне кутије.

Да нису у питању кутије од конзерви, већ љуска од јаја, мастан папир од бутера, кутије од зејтина, онда би се ипак могло поставити једно питање: „Где да се купи?“

Поздрав студентима

(Оригинал ове песме изашао је у „Академику“)

Будите здрави, снажни, смели
кад вас недаћама притисне живот.
Напред су сучњани предели
— тамо ви водите свој драги народ!

Зар нисте ви нова снага
израсла из златних њива?
Зар нисте талас, у јутра блага
нове вјетрице што открива?
Зар нисте ви изданци млади
нашег нападеног народа?
Зар нисте храбри одреди
победног му, моћног хода?

Носиоци сутрашњих дана,
нека вас успех на путу чека,
нек младост ваша насмејана
прими мој поздрав из далека.

Жејна Маршова

Чехословачка омладина у борби за мир

Чехословачка омладина је са одушевљеним прихватила замисао да се озове Светски омладински конгрес, за који је пре две године Међународна унија удружења за Друштво народа упутила апел.

У времену када су Европe и цео свет били уздрмани међународном кризом и сукобима, који су претили миру, омладина је разумела да треба да се уједини, и на тај начин манифестује своју вољу да одржи мир, најважнији услов за развитак човечанства и напредак целог света. Свесна ове опасности чехословачка омладина је спонтано пришла по-

Др. Јан М. Вебер

крету, који је пробудио из летаргичног сна омладину других земаља и доказао јој најзад да треба истаћи према омладини диктаторских држава, снагу омладине пацифистичких земаља. Било је сасвим природно да, у Чехословачкој, земљи жаљеног председника ослободиоца и великог хуманисте Масарика и великог поборника мира Бенеша, омладина активно учествује у новоствореном покрету. Чехословачко студентско удружење за Д. Н. успело је на тај начин да окупи најразличитије омладинске организације, свих националности Републике. У Женеви се видело да многобројна и уједињена чехословачка делегација заиста претставља сву омладину демократског режима Чехословачке републике.

Када се је вратила са Конгреса, делегација је решила да се не растури на све четири стране Републике већ је напротив схватила да идеја Покрета св. омл. кон. треба да се очува. Чехословачки национални комитет Покрета СОК остао је дакле да постоји као слободно удружење, поред Студентског удружења за Д. Н.

Још пре Конгреса у Женеви говорено је о левичарском карактеру овог покрета. Извесна штампа у многим државама вршила је пропаганду противу Конгреса, а један швајцарски бискуп забранио је католичкој омладини своје дијецезе да на њему узме учешћа, служећи се такође горњим разлогом. Али сам Конгрес је био најбољи одговор свима онима који су на брз и недовољно проверен начин изнели једну ствар која није одговарала правом стању ствари. Састав Женевског конгреса био је врло разноврсан, јер су на њему била заступљена скоро сва схватања и правци које можемо наћи код омладине. Тако чехословачка делегација, која је била изабрана на скроз демократски начин, мада је бројала међу својим члановима и марксисте, није имала ни мало комунистичког обележја, већ је била строго састављена према снагама појединих политичких партија, чија је омладина узела учешћа у Покрету. Од тога времена чланови Одбора раде врло тесно једни са другим, у пуној сагласности и лојалности, да више нико не мисли да за Одбор каже да је левичарско предузеће.

Сарадња између Одбора ПСОК и Чехословачког студентског удружења за Д. Н. има то преимућство што

ово последње удружење нема политички карактер и има много више могућности да сложи претставнике разних политичких организација, него кад би оно било удружење са крутим правилима чија би примена стварала непремостиве тешкоће. На тај начин чланови Одбора могу да учествују као посматрачи а кад хтеду могу без икаквих формалности да постану активни чланови. Најважнији задатак Одбора састоји се у томе да привуче на сарадњу што већи број омладинских организација и то било као активне чланове било као посматраче.

Може се рећи, да захваљујући овакој форми организовања, Одбор данас најпотпуније претставља омладину Републике, јер броји претставнике најразличитијих политичких партија и организација без политичког обележја. Земљородничка републиканска омладина је најважнија организација у самом Одбору (ова партија припада центруму и броји 140.000 чланова). Затим долази читав низ организација све до комунистичке. Треба још додати да није само чехословачка омладина сакупљена у Одбору, већ у њему учествује и омладина народних мањина, Немаца, Мађара и Руса. То је у примени сарадња народа који улазе у састав Републике.

До сада је Чехословачки одбор предузео више подухвата који га стављају у ред најактивнијих чланова целокупног покрета СОК. Почетком прошле године Одбор је сазвао у Молдавији, немачком делу Чешке, конференцију својих чланова, претставника чехословачке, немачке и мађарске омладине. Од тада је Студентско удружење приредило две чешко-немачке вечери. Одбор је поред тога, месеца априла, позвао 22 претставника британске омладине, који су дошли да виде колико има истине у тврђењима немачке пропаганде противу Чехословачке. За време Конгреса међународне уније удружења за Д. Н. у Братислави, Одбор је сазвао скупштину којој је присуствовала и Betty Shields-Collins секретарица ПСОК Овај скуп је решио да организује фебруара 1938 конференцију омладине Централне Европе, било у Бечу било у Чешкој. Одбор је најзад послао јаку делегацију у Међународни логор у Курневу и на Светски омладински дан који је одржан 15 августа у Паризу.

Будућа конференција омладине Централне Европе има у виду да на прво место истакне важност сарадње омладине из Југославије и Чехословачке. Омладина ових двеју земаља, које су душевно и политички врло блиске, није до сада најалост имала прилике да ближе сарађује. За највеће добро ових двеју савезничких и братских земаља, Београдски одбор светског омладинског конгреса и Чехословачки национални одбор треба да дођу у што тешњу везу и тиме допринесу сарадњи омладине Дунавског базена, сарадњи која сада почиње да се остварује и која је у интересу свих држава Централне Европе. За сигурност Мале Антанте југословенска и чехословачка омладина треба боље да се упознају и постану стуб демократије, која је најсигурније јемство за светски Мир.

Др. Јан М. Вебер

секретар Чехословачког студентског удружења за Д. Н.

ОМЛАДИНО

уједини своје снаге у борби за Мир, за светлију и бољу будућност.

Успомена на посету Г. ИВОНА ДЕЛБОСА

Приликом посете француског министра г. Ивона Делбоса Београду, Одбор студентских удружења за мир узео је видног учешћа у организовању дочека изасланика Француске републике, и на тај начин испољио симпатије и велику љубав наших студената према француском народу. Као захвалност на ове изразе љубави и верности наших студената према Француској, француски посланик у Београду г. Рејмон Брижер покљонио је студентима спомен-медаљу на чијој је полеђини дао да се угравира: »Одбору студентских удружења за Мир за успомену на посету Њ. Е. Г. Ивона Делбоса Југославији, 12—14 децембар 1937«. Уз ову медаљу француски министар у Београду упутио је Одбору следеће писмо:

Господине претседниче,

Мислио сам да ће вам бити пријатно да сачувате успомену на посету коју је г. Ивон Делбос учинио Београду и којом је приликом ваш Одбор приредио сјајну Академију, чији значај и важност, ја вас у то уверавам, дубоко дирнуло све моје sunarоднике. Ја сам у тој намери дао да се за Ваш одбор изгравира једна комеморативна медаља, коју ћете примити када и ово писмо. — Примите, господине претседниче, уверење мог одличног поштовања.

На сву ретку и велику пажњу француског посланика г. Брижера, студентски мировни одбор захвалио се је следећим писмом:

Претседништво свећане Академије, одржане 12 децембра, приређене у част доласка француског министра г. Ивона Делбоса

Господине Министре,

Са осећањем дубоке захвалности и радости Одбор студентских удружења за Мир и сви студенти београдског Универзитета, су примили комеморативну медаљу, коју сте дали да се угравира за наш Одбор. За нас, после незаборавних дана, које смо сви преживели за време боравка г. Ивона

демократије и Мира, културе и човечности, на страни њеног народа и њене омладине. Захваљујући Вам се лично на великом доказу пријатељства које нам Ви сведочите, ми се надамо, Господине Министре, да за време Вашег боравка у Београду, — које ми желимо да буде дуго и плодно — да ћемо имати још

Делбоса у Београду, ова медаља значи да Француска република, њен народ и њена омладина данас знају, да имају искрене и непоколебљиве пријатеље у народу и омладини наше земље. Манифестације које су се одигравале сваког момента приликом проласка г. Делбоса, и, најзад, ова медаља, коју сте нам са љубавношћу послали, јесу живи докази нашег пријатељства, тако потребног у тешким данима у којима живимо, за наше земље и за светски Мир.

Ми Вам изражавамо још једном, Господине Министре, нашу вољу да останемо увек на страни велике Француске, Француске,

прилике да радимо заједно за добро ствари, које нам је драга: за зближење, сваким даном све јачим и стварнијим, међу нашим народима и њиховим омладинама, за Мир и Напредак у свету.

Примите, Господине Министре, изразе нашег дубоког поштовања

ОДБОР СТУДЕНТСКИХ
УДРУЖЕЊА ЗА МИР!

Исто тако г. Брижер је послао медаљу и Удружењу студената за француски језик и књижевност, која је два дана пре доласка Делбоса у Београд организовало на Универзитету вече Француске културе.

Основана је Омладинска секција Југословенско-чехословачке лиге

Крајем прошлога месеца одржана је оснивачка скупштина Омладинске секције југословенско-чехословачке лиге. Скупштину је отворио Бранко Путник ст. тех., који је поднео извештај припремног одбора и прочитао правила. После живе дискусије, која је трајала један сат, правила су примљена па се је приступило бирању управе. Пошто је управа примљена аklamацијом, Милован Магић, ст. права изнео је у кратким цртама будући рад ове секције. Поред великог броја студената били су присутни и изасланик чехословачког посланика г. Др. Јосип Кеблер, аташе за штампу, кога су сви присутни топло поздравили и претставници Лиге г. др. Коломан, др. Б. Милетић и др. Вигеле. Са скупштиниче су упућени поздравни телеграми: Претседнику Чехословачке републике г. др. Едуарду Бенешу, претседнику чехословачке владе г. др. Милану Хоци, Министру спољних послова г. др. Камлу Крофти и Чехословачко-југословенској лиги у Прагу. Читање поздравних телеграма праћено је дуготрајним и спонтаним клицањем Чехословачкој и претседнику г. др. Бенешу. После двочасовног рада скупштина је била закључена.

СПОРТСКЕ
ВЕСТИЗимска колонија
У. С. П.-а

За време Божићнег распуста УСП је одржао на Копеонику две десетодневне смучаске колоније, на којима је учествовало преко педесет студената и студенткиња — смучара.

Обе колоније су потпуно успешне. Како су колоније биле спортске и радне то су учесници били обавезни на дежурства (доношење воде са оближњег извора, цепање дрва, кување, прање судова, одржавање реда у просторијама и т. сл.) што је спроведено у најбољем реду.

И на једној и на другој колонији одржани су бесплатни телевизи за почетнике.

Експеримент са колективном храном потпуно је успео тако да ће, вероватно, у будуће сам УСП организовати исхрану у својој режији.

Крајем друге колоније одржане су на Копеонику смучарске утакмице за првенство Београдског зимско-спортског потсавеза на којима су учествовали и такмичари УСП-а, од којих је колега Александар Миловановић, ст. техн., освојио треће а колега Владимир Драгић четврто место у укупном пласману.

Друштвени живот и солидарност били су на завидној висини. У обе колоније владао је дух велике омладине.

Средином фебруара УСП организује своју трећу зимску колонију на Копеонику. Како је интересовање велико а број ограничен, препоручује се пријавити се раније.

Смучарско такмичење
за пехар г. Ректора

Смучарско првенство Универзитета. У колико снежне прилике буду дозволиле УСП ће организовати — под покровитељством ректора г. Драг. Јоновића — смучарско такмичење за првенство Универзитета, и то 29 и 30 јануара у Кошутњаку.

Право учешћа имају сви студенти Београдског универзитета.

Сви такмичари се деле у две групе: 1) стари возачи, који се такмиче на 12 километара, и 2) нови возачи, који се такмиче на пет километара. Трећа група су студенткиње (све) које трче три километара. Стари возачи се боре за пехар г. Ректора; нови за награде у спортском материјалу а студенткиње за прелазни пехар УСП-а.

Тачан распоред утакмица објавиће се накнадно. У случају неповољних снежних прилика утакмице се одлажу за недељу дана.

Пријаве се примају свако вече од 6—7.30 у просторијама УСП-а (стара зграда Универзитета мала врата до „Империјала“) Уз пријаву треба приложити 10 динара. Пријаве се примају до дана уочи утакмице.

ПИНГ-ПОНГ
ТУРНИР

УСП организује утакмице за првенство Универзитета у пинг-понгу. Победници добијају награде у спортском материјалу. Дисциплине: сингл господа, сингл даме и дебл господа. Пријаве се примају у просторијама УСП-а свако вече од 6—7.30, закључно до 26-1-1938 г. Уз пријаву приложити 5 динара.

Муке уредништва
или „фељтон“ по сваку цену

— Једна истинита репортажа редакције —

Досадно је... Секретар прервће по картотеци, благаяник чепрка у фијоци, уредник откуцава неко писмо, удара трома по клавијатури.

— Нема па нема, уздише један од „главних“ сарадника.

— А шта, пита други и не чека одговор. Прође четврт сата.

— Нема фељтона, приповетке, нема па бог.

— Ех, а шта ћеш, остарела муза па је нико неће.

— Али како ћеш без приче. Где си видео један престонички важан лист па да нема фељтона. Видиш „ПОЛИТИКУ“: она има сваки дан.

— Надајмо се, биће, мрмља секретар.

— Биће, биће а нигде приповедача ни од корова.

И заћуташе опет. Шуштање, понеки уздох за увенулом богињом литературе и опет мир.

Тихо, готово бојажљиво куцање. Нико не диже главу. Опет куцање и врата се стидљиво, скоро нечујно отворише. Улази младић на чијем челу видиш да га је уморна муза погладила по дугој, коврцавој коси. У џепу му је читав шгос рукописа.

Соба се раздрма и оживе. Сви га гледају са неким сажалјивим и чудноватим интересовањем. (Уредник пуни лулу и ставља је међу зубе („Главни“ сарадник у чијој се глави мотају реченице о дужностима „младих покољења“, запали цигарету и уморно кроз густе дим посматра новајлију).

Песник (морамо га тако назвати јер му се то по свему види) застаје један час. Чуо је он некада да се у овој редакцији чита, преводи и пише на свим европским језицима, па размишља: ето онај са лулом, мора да он преводи са енглеског, прави правцати Енглец; а овај са француском капом што тако страшно увлачи димове, он је сигурно Француз.

Овај са брчићима, тај мора да познаје добро ситуацију у Кини — види му се то на лицу. Убеђен је он да га његов психолошки таленат никад не изодаје, и цела соба постаје још узвишенија и неприступачнија.

Уредник (не в ди лулу) прави љубазан осмејак.

— Молим колега, изволите.

— Ја сам књижевник па...

— Књижевник?! — Сви запрепашћено дижу главу. Зар и тога има међу људима. Готово без даха редакција посматра овај примрак чудновате људске феле.

—...па сам ето донео своје радове. Студент сам па хоћу да сарађујем у нашем „СТУДЕНТУ“.

— Врло добро, врло добро, то је видите похвално с ваше стране. Изволите, колега, седите.

Песник седа, вади рукописе и даје један „Французу“. Сви, нагнути, читају. „Туберкулозни студент“ момља уредник са пријатеним нерасположењем.

— Хм, знате колега, ова је тема већ доста исцрпљена. Уосталом, наше статистике говоре о томе исувише јасно и исцрпно. Јесте ли читали седми број нашега листа. 2000 туберкулозних студената. Шта ће вам више. Но, нека буде. Туберкулоза је страшна али и занимљива ствар. Има се о њој много што шта рећи. Само кад је и прича туберкулозна, онда, знате, таква врста литературе може већ

туберкулозно да делује! — Да видимо друге.

Студент без стана — спавање у парку — гладан, поцепан, итд.

— Знате шта колега, ви имате много смисла да запазите ствари. Али сте малерозни. Вероватно, случајно, тек и многи други књижевници запазе исто што и ви. Није то ни тешко запазити. Да није наше мензе још више би били без хране. Предмет је додуше и захвалан, ипак...

— Али колега, узнемирава се књижевник, ово што вам говорим то је најгрубља стварност.

— Тачно! Но зло је видите у томе што је у вашим причама све грубље од те стварности.. Имамо ми пуно таквих радова. Ево да вам покажемо нешто. Редакција се узврда. Где ће их сад пронаћи?! Али наш „Енглец“ изврда ствар.

— У свима њима увек исто, исти мотив, исти догађаји, па ако хоћете исте мисли да не кажем исте реченице. Калупи су знате практична ствар, али не и за књижевност. А студенти не само да гладују, они мисле, осећају и боре се.

— Идемо даље, умирује један из редакције, иначе члан Мирвог одбора.

„Студент млекација“. „Прича о студенту паркетару“. „Без крова“. „Без љубави“. Е хајде да да видимо. Љубав опет постаје модерна. Чита неко време.

— (Разуме се) студент (разуме се) сиромашан, заљубљује си и — овамо онамо — извршује самоубиство. — Ено га сад. Колега знате ли ви шта сте учинили од нас јадних студената. Ви сте нас прво заразили туберкулозом, отерали гладне и босе да спавамо у парку, утрапили сте нам канту млека, натерали сте нас да чистимо паркет, или

да продајемо новине, а сад — поред свих тих мука — силом сте нас заљубили и онда поубијали.

— Али колега, брани се књижевник, теме су узете из живота свију нас. Ја сам описао у свим тим стварима првенствено мој живот.

— Верујем примећује главни сарадник, могуће је да сте болесни, да сте били без стана, гладни, да сте најпре носили млеко, па онда то напустили, па сте били паркетар, можда сте држали кондиције, продавали крв, то је све могуће, али да сте извршили самоубиство, то не верујем. Још један вам рукопис стоји у џепу?

— Да видимо и ово, можда је то нешто боље. Сви читају и одушевљено се осмејкују. Ово је добро. Читај на глас.

Драги друже,

„Друга је недеља од како сам овде. Дани ми лете неописаном брзином. Сада, када би многи мислили да је крај свему, да више нема смисла живети, ја, напротив, осећам се младим. Радим, читам, мислим и разговарам. Живот ми је прожет свешћу да ја, иако истрошен организам, ипак сам здрава ћелија у једном далеко већем организму. Та мисао значи за мене не само потстрек за оздрављење већ и само здравље. Не марим шта се са мном дешава, нећу да бројим бакциле, нећу да мерим рупе на мојим плућима. Хоћу да се излечим од болести која је изван мене и тебе, бакцила који је свуда. Не желим да излечим само своју болест, већ и болест свију нас. А то ћемо учинити сви ми. У то верујем.

Знам да ћу, ако изађем одавде морати понова да радим, али..“

— Али, забога, то није приповетка, то је писмо једног колеге са Иришког венца.

Покушајмо да се смејемо

На једвите јаде
одговор

На испиту из Међународног јавног права испитивач, веома популаран на Београдском универзитету, испитује једног студента који је већ одавно, врло одавно апсолвирао. Његове године уливају чак и професору поштовање. Пошто му је поставио неколико питања, на која је кандидат давао врло невеште и незадовољавајуће одговоре, испитивач се одлучи из обзира према годинама кандидатовим, да постави једно лакше питање на основу кога би га оценио. Питање је гласило: „Дунав као објекат Међународног јавног права“. Питање ма да лако, нагледа да се није свидело нашем кандидату. Он се је мучио, црвенио, бледио, прибавио мисли, кашључао,

освртао се и чинио све могуће маневре који се у таквим приликама употребљавају. Међутим никаква ретна мисао му није падала на памет.

— Добро, кажите ми нешто у опште о Дунаву. Шта је Дунав?

— Дунав је г. професоре наша река, као из пушке одговори кандидат.

— Да ли баш наша река, дали само наша?

— Па — није само наша, већ несигурно одговара кандидат осећајући замку.

— Није, дабоме да није. Па чија је још? Где извире Дунав? Одакле тече?

Ово питање је сасвим збунило мученика. Његов морал је потпуно пао. Седео је згрчен на електричној столици и очекивао је да целат сваког момента пусти струју односно изговори страшне речи: Хвала господине, довиђења у октобру.

Пред том страшном перспективом мозак је почео страховитом брзином да функционише и у уши су му допрли познати звуци песме његовог родног краја и он запева на опште запрепашћење:

Дунав тече, Дунав тече,
Лане моје,
Са баријанске стране.

Потреба обавештавања студентства по разним, на првом месту чисто студентским питањима, намеће се одувек, али нарочито у последње време. Већина студената, углавном правника, налази се преко целе године у унутрашњости. Њима су потребна обавештења по разним питањима. Ту су: упис, овера семестра, испити учбеници, питање опскрбе, пренешта запослења и т. сл.

Редакција „Студента“ одлучила је да отвори у листу једну нову рубрику: „Студентска пошта“ преко које би одговарала на ова и слична питања. Али у исто време редакција би желела да од својих сарадника и читалаца чује и мишљења о листу. Да би лист ишао циљу који му је постављен, правилним путем, потребно је редакцији путем дописа давати сугестије, постављати извесна питања. Другим речима: „Студент“ је лист студентског покрета, и као такав, да би испуњавао своје задатке, треба да буде уређиван од стране читалаца, сарадника и редакције.

Сва питања, сугестије, предлоге и др. могу чинити студенти појединачно, а и студентска удружења из Београда и унутрашњости.

Редакција ће у овој рубрици одговарати на сва питања која имају општи карактер или у опште могу занимати студентство а на друга питања редакција ће слати одговор на приложеној дописници.

Обавештење
Мирвог
одбора

Редакција „Студента“ замолена је од Одбора студентских удружења за Мир, да објави да овај одбор нема никакве везе са Удружењем југословенских студената за Друштво народа и светски мир, које сваке недеље у просторијама Ратничког дома приређује матинеа. Ово удружење од свога оснивања па до данас није одржало ни једну годишњу скупштину а сви чланови управе осим једног нису више редовни студенти. Читава активност овог удружења своди се на приређивање горњих матинеа. Заиста плодна пропаганда идеје Друштва народа и ефикасна борба за очување мира!

ОБЈАВА

Обавештавају се чланови удружења славистике да су добијене следеће повластице за позориште:

Партер — 75% — четвртина.

Прва и друга галерија — 50% — половина.

Трећа галерија — нема повластица.

Пријаве за одлазак и обавештења у просторијама удружења од 11—11.30.

Управа